

Uniformització cultural
La concentració de la indústria del llibre

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Ernest Cañada
“Cal que la indústria turística decreixi”

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N215

9 de febrer de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

S'impulsa un manifest per una nova política penitenciària al País Basc

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

L'aportació catalana al nou context plantejat per l'esquerra 'abertzale' compta amb el suport de Lluís Llach, Joan Subirats, Arcadi Oliveres, Jordi Armadans o Carme Sansa

ALBERT GARCIA

Els bombers estan 'cremats' amb l'Ajuntament de Barcelona

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

Les protestes tomben una moció contra la immigració

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

El nou POUM de Tarragona menja terreny a l'àrea verda

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

L'Hospitalet de Llobregat dobla la xifra d'atur en tres anys

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

Empentes i cops entre la Guàrdia Urbana i els bombers davant la regidoria de Mobilitat i Seguretat, al Portal de l'Àngel de la ciutat de Barcelona

El govern de CiU i el 'Marquès d'ESADE'

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

A Grècia hi ha 200 persones en vaga de fam des de fa 15 dies

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

L'època daurada de la glosa

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

, estirant del fil

CATALUNYA · JA S'HA CONSTITUÏT EL NOU EXECUTIU, DE TALL CONSERVADOR I NEOLIBERAL

Arriba el govern del 'Marquès d'ESADE'

La majoria de caps de conselleria i alts càrrecs nomenats per Artur Mas provenen de l'escola econòmica elitista ESADE i deixen la Generalitat en mans d'interessos privats

David Fernández

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Prendrem mal. Sanitat queda en mans del president de la patronal privada; Justícia, en mans de l'advocada que prohibia la consulta independentista d'Arenys d'Amunt; Treball, sota les regnes d'un professor de l'escola elitista i liberal ESADE que advoca per la fórmula Nissan de reducció de salaris; l'Agència Catalana de l'Aigua, en mans d'un directiu de la multinacional AGBAR; la directora d'Ocupació, una experta en deslocalitzacions; el segon de Cultura, advocat de la SGAE. Va ser el dia després del 28 de desembre, diada d'innocents, quan el nou govern d'Artur Mas va prendre possessió i es va començar a definir el tarannà d'uns càrrecs responsables que, en bona part, han passat per la factoria ESADE, l'elitista escola econò-

Qui no ha passat per ESADE ho ha fet per l'IESE (l'acadèmia econòmica de l'Opus Dei) o per l'Escola d'Alta Direcció i Administració de Barcelona

mica propietat dels jesuïtes i de clara inspiració liberal. De fet, qui no ha passat per ESADE ho ha fet per l'IESE -l'elitista acadèmia econòmica controlada per l'Opus Dei- o per l'Escola d'Alta Direcció i Administració de Barcelona. Per ESADE, hi han passat Mena (Treball), Cleries (Benestar Social), Germà Gordó (secretaria del govern); per l'IESE opusdeista, Joana Ortega (vicepresidència) i Cleries de nou, i per l'EADA, Boi Ruiz (Salut). I no només les conselleries, ja que de les dotze secretaries generals dels Departaments nomenats per Artur Mas, set estan encapçalades per gent formada a ESADE. Es tracta M. Àngels Barbrà i Fondevila, secretària general de Governació i Relacions Institucionals; M. Jesús Mier i Albert, secretària general d'Ensenyament; Xavier Gibert i Espier, secretari general d'Interior; Pau Villòria i Sistach, secretari general de Territori i Sosteni-

Fotografia del consell executiu dissenyat pel polític convergent Artur Mas

bilitat; Maria Teresa Martí i Castro, secretària general d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural; Dolors Rusinés i Bonet, secretària general de Benestar Social i Família, i Enric Collet Petit, secretari general d'Empresa i Ocupació

Salut: en mans de la patronal

D'entre els nomenaments que han mostrat més clarament l'orientació que prendrà el nou executiu, destaca particularment el de Boi Ruiz: d'un dia per l'altre, de president de la Unió Catalana d'Hospitals -la patronal privada dels sectors- a conseller de Salut. Com a president de la patronal, Boi Ruiz ja havia reclamat en dues ocasions el pagament "de taxes d'utilització de la sanitat" i va proposar que les persones malaltes hospitalitzades paguessin pels medicaments, els àpats, el transport sanitari i fins i tot la bugaderia. Amb un remot passat ugetista i avui acèrrim defensor del copagament i la gestió pública-privada, Ruiz ja ha anunciat una retallada de 850 milions d'euros a la sanitat pública per aquest any i ha animat a la contractació de pòlisses de mútues privades. Abans de ser nomenat conseller, també era vocal de la

junta directiva de la patronal catalana Foment del Treball Nacional. Les paraules "la barra lliure només s'ha de poder oferir a aquell que la pugui pagar" són seves. Boi Ruiz, a més, estava relacionat, juntament amb tres directius de la Unió Cata-

Boi Ruiz (Sanitat) i tres directius de la Unió Catalana d'Hospitals estaven relacionats amb el desviament de 460.000 euros

lana d'Hospitals, amb el desviament investigat de 460.000 euros destinats a cursos de formació. La tupinada, denunciada pel sindicat CATA-CTS, va provocar que l'Hospital Esperit Sant de Santa Coloma de Gramenet hagués de tornar 180.000 euros no justificats. Ruiz, a més, s'ha endut com a secretària general de salut Roser Fernández Alegre, directora general de la mateixa patronal des de 2008.

Economia i Treball:

"estrènyer-se el cinturó"

Per dirigir la Conselleria de Treball, Artur Mas -després de sondejar Anna Birulés, ministra amb el PP- ha triat Francesc Xavier Mena, que de bon principi ja es va mostrar obertament a favor de la reforma de les pensions, va valorar que la darrera reforma laboral s'havia quedat a mitges i va anunciar que el camí que calia seguir per ser més competitiu era la fórmula Nissan: cinc anys previstos de congelació salarial. Professor d'ESADE, Mena també ha ocupat responsabilitats com a economista al Departament de Sistemes i Control del Banc Sabadell i ha estat director del grup internacional Consultur, entre d'altres. Sota les seves ordres, trobem Esther Sánchez, al capdavant de la secretària d'Ocupació. Els darrers anys, Sánchez -també provinent d'ESADE- ha treballat amb la firma Baker&McKenzie, especialitzada en acomiadaments i deslocalitzacions.

Qui no ha passat per IESE, però sí per Minnessota, Harvard i Berkeley, és Andreu Mas Colell, reconegut liberal que encapçalà la tot poderosa Conselleria d'Economia i Finances, que també inclourà la

gestió de les universitats. Mas Collell va ser detingut el 1964, sota la repressió franquista, durant l'operació contra la cèl·lula universitària del PSUC. Segons l'atestat de la Brigada Política Social, a partir de 1962, Mas Collell, que va ser empresonat set dies a la presó Model i va acabar passant pel TOP, es va iniciar en les "lecturas de ciertos libros de carácter netamente comunista, que le inician a las doctrinas marxistas". Ferran Mascarell, el fitxatge estrella sociovergent que va ser delegat de la SGAE a Catalunya i que ara prové del sector audiovisual de l'editorial RBA, comparteix militància roja amb Mas-Collell. Mascarell era conegut com el camarada *Ulls blaus* durant la seva militància antifranquista a l'organització comunista Bandera Roja.

De la SGAE a AGBAR: el país dels peatges

En plena eclosió de la cultura lliure, qui també prové de prestar serveis com a advocat a la SGAE és Francesc Xavier Solà, número dos de la Conselleria de Cultura. La procedència del sector empresarial també és palesa en el cas del nomenament per comandar l'Agència Catalana de l'Aigua; es trac-

RUBÉN MORENO

> Des que, el 1976, es va presentar amb l'eslògan –prou simptomàtic– **Ordre. Economia. Benestar**, la galàxia CiU no ha deixat mai de pivotar sobre la tèrbola porta giratòria que barreja política i empresa i combina de manera maldestra l'esfera pública i els interessos privats. La conformació del **govern dels millors** anunciat per Artur Mas ho ha tornat a demostrar: l'elit econòmica i els interessos privats del país, embolcallats de senyera per fer calés, ja han pres el Consell Executiu. Queden enrere, amaratats d'impunitat, els casos Pretòria i Palau. Govern de factoria **ESADE –Chicago Boys** de collita pròpia i còpia defectuosa de Milton Friedman – que anuncia, un cop més i encara, que “el país són els empresaris”. I la resta, a la cua, com a comparsa subalterna.

, estirant del fil

ta del directiu de la multinacional Agbar, Leonard Carcolé, que també va presidir l'Associació de Serveis d'Aigua de Catalunya (ASAC), la patronal del sector. Agbar és partidària de dur a terme totes les interconnexions fluvials i va protestar per l'aturada del minitransvasament de l'Ebre, mentre Carcolé s'encarregava de l'operació de fer arribar aigua a Barcelona a través de vaixells. Un àmbit, el de les infraestructures, on el Cercle d'Economia –pal de paller de la burgesia catalana que Fèlix Millet va immortalitzar amb la frase cèlebre “Som 400 i sempre som els mateixos”– ja ha manifestat obertament les seves intencions. El 31 de gener, l'Observatori d'Infraestructures

futur, doncs. La influència d'ESADE i l'IESE, però, no només es notará a l'executiu de la Generalitat. Artur Mas ha nomenat un Consell Assessor que operarà com un govern a l'ombra i que serà coordinat per Salvador Alemany, símbol inequívoc –també– d'un país de peatges. Alemany, fins ara president de l'influent Cercle d'Economia i un pes pesant format a l'IESE, és conseller delegat d'Abertis, president d'ACESA i Abertis Telecom, conseller d'Iberpistas, conseller delegat de Saba Aparcaments, vicepresident de l'Associació de Sociedades Españolas Concesionarias de Autopistas Túneles, Puentes y Vías de Peaje (ASETA), president honorari del Gremi de Garatges de Barcelona i de Catalunya i amb interessos també a la lliga professional de bàsquet de l'ACB. L'acompanyarà Miquel Viardell, president del Col·legi de Metges, que el llunyà 2004 va encetar el debat sobre el copagament sanitari. Entre els membres del consell, hi ha Eugènia Bieto, directora general d'ESADE; Jordi Gual, sotsdirector general de La Caixa, i Xavier Vives, professor de l'IESE. Retrocedint també al pujolisme anterior, cal destacar que l'àrea de mitjans de comunicació deixa de dependre de Cultura per passar directament al control de Presidència. I per acabar-ho d'adobar, Jordi Argelaguet, exmilitant d'ERC i reconegut membre del lobby sionista català que presideix l'Associació Catalana d'Amics d'Israel, ha estat nomenat director del Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat. El *Marquès d'ESADE*, doncs, ja és aquí, si és que alguna vegada havia marxat. Habitual doctrina liberal: qui no es pugui jubilar, que es mori abans. *Ad maiorem gloriam mercatus*. A quants quilòmetres queda exactament Perpinyà?

Jordi Argelaguet, exmilitant d'ERC i membre del 'lobby' sionista català, ha estat nomenat director del Centre d'Estudis d'Opinió

dependent del Cercle d'Economia va demanar “un paper rellevant a la iniciativa privada” perquè se'ls cedís “la construcció i posterior gestió” d'infraestructures amb la imprescindible “corresponsabilitat dels ciutadans”. És a dir, més peatge al país dels peatges: el document *Per una política d'infraestructures eficient i possible* sosté que les “les fórmules de finançament de les infraestructures s'han de basar en el principi de la corresponsabilitat dels ciutadans i materialitzar-se en sistemes de pagament per ús i internalització d'externalitats”. Més peatges pel

CATALUNYA • ANATOMIA PARCIAL D'UN GOVERN PRIVAT

CiU: que l'anomenin SA

La coalició vol “desallotjar el maig del 68 de les aules”, “amb l'ajut de Déu” i amb el timó d'un pare que evadeix impostos

Andreu Mas Collell
(Economia i Coneixement)

Economista liberal. Membre del Consell Assessor del Servei d'Estudis de La Caixa, de la junta directiva del Cercle d'Economia i president del Consell Assessor Científic de Telefónica Investigación y Desarrollo. President de la Barcelona Graduate School of Economics.

Irene Rigau (Ensenyament)

Consellera de Benestar i Família (1999-2003), amb l'aprovació de la darrera llei d'Ensenyament va pre-conitzar que, per fi, “es desallotjaria el maig del 68 de les aules”, una frase quasi calcada del discurs de Sarkozy. A favor dels centres concertats i dels ajuts públics als privats que segreguen nenes i nens.

Lluís Recoder
(Territori i Sostenibilitat)

Excalde de Sant Cugat, bastió municipal de CiU que ha convertit la població en una zona franca per les multinacionals, particularment del sector farmacèutic. Proper a l'Opus Dei, que concentra bona part de les seves escoles a Catalunya a Sant Cugat. Recoder ha anunciat que, enguany, les autopistes s'apujaran un 3,5%, davant la pujada de l'1% estatal. La seva dona és sòcia de Joan Laporta a Hackerson International, que especula amb la requalificació dels terrenys de Can Trabal a l'Hospitalet, que han causat l'oposició del veïnat.

Francesc Xavier Mena
(Empresa i Ocupació)

Professor ordinari d'ESADE. Consultor en diversos àmbits d'activitat econòmica, especialment en el sector estratègic del turisme. Partidari d'aprofundir la reforma laboral, de la retallada de pensions i que la crisi la paguin els salaris.

Felip Puig (Interior)

Exconseller d'Obres Públiques sota el mandat del qual es va produir el sumari Adigma del 3%. El seu germà, Oriol Puig, és soci d'Aeria Inversiones Aeronàuticas, d'Enric Ticó, que acaba de ser nomenat president de FGC. Ticó era l'anterior director general de Ports amb CiU, sota el mandat departamental de Puig. Ticó es va integrar a la junta de Díaz Ferran, en representació de la FETEIA-OLT, una empresa de logística aeroportuària que anualment factura 15.000 milions d'euros.

Josep Maria Cleries
(Benestar Social)

Diplomat en Funció Gerencial a l'Administració Pública per ESADE i en Direcció a l'Administració Pública per l'IESE. President del Moviment de Centres d'Esplai Cristians i vicepresident de la Fundació Pere Tarrés. Concepció del tercer sector des d'un vessant assistencialista i defensor de la família tradicional. Al final de la darrera legislatura, va preguntar al Parlament per què no s'adquiria l'edifici que Prenafeta i Alavedra no aconseguien col·locar a Benestar i que s'investiga a la trama Pretòria. Segons informa la corresponsalia del Baix Llobregat de la *Directa*, Cleries és un valliranenc que sempre ha fet costat al batlle *in eternis* de Vallirana (CiU), que és un ferm defensor de la variant de la N-340.

Pilar del Bozal (Justícia)

Des de 2007, és advocada de l'Estad en cap a Catalunya, posició des d'on va ordenar la prohibició de la primera consulta per la independència celebrada a Arenys de Munt el 13 de setembre de 2009. Designada per Unió, va comparar la de-

negació del permís amb la denegació dels “funerals etarres” als consistoris bascos.

I el timó del pare d'Artur Mas

També es podria citar Josep Maria Pelegrí (Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural) en relació a la trama de finançament il·legal vinculada a Unió (UDC) pel desviament de fons a través de fundacions de les quals és membre; l'aparició a les converses del *cas Pretòria* de Germà Gordó (exgerent de CDC i secretari de Govern en Funció Directiva a les Organitzacions Públiques i Privades per ESADE i en Lideratge d'Organitzacions per IESE); o el pinyol de l'altre pinyol que és Joana Ortega (Vicepresidència), com a tensor catòlic del govern “amb l'ajuda de Déu”, tal com va etzibar en prendre possessió.

Però la metàfora és, segurament, el timó amb què Artur Mas comandarà Catalunya. Un timó recurrent mediàticament que li va regalar el seu pare, de qui la pràctica majoria de mitjans ha amagat que, el novembre passat, va desfilir discretament per l'Audiència Nacional. El tribunal l'investigava per un presumpte frau fiscal de 532.225 euros que s'haurien evadit a un compte del paradís fiscal de Liechtenstein en exercicis anteriors a 2002, quan Mas ja era conseller en cap. També s'investigava la procedència dubtosa d'1,7 milions d'euros. El pare del president és, entre d'altres, patró de la fundació privada Hospital Plató. Testimonis recollits han recordat que, durant molts anys, aquell hospital va pagar en negre i dins un sobre moltes de les seves treballadores, que, quan van arribar a la jubilació, es van quedar amb la pensió mínima. El pare d'Artur Mas, finalment, se n'ha lliurat perquè el jutge ha declarat el delicte prescrit. Ja se sap: patriotisme i negocis, de la mà del gran timonell. Quan tot plegat rima amb impunitat.

> En el miratge del miracle irlandès

El mirall on s'enlluernava CiU ha fet aigües; el model que preconitzava ja no existeix. Un article recent de Vicenç Navarro recordava l'entusiasme amb què la direcció de CiU s'havia emmirallat en Irlanda. El propi Artur Mas deia que “Irlanda caminava per la via de la qualitat i de l'excel·lència, en contrast amb Catalunya, mal governada pel tripartit”. David Madi va dir: “Catalunya hauria d'observar el miracle econòmic irlandès amb molta atenció perquè mostra com un país pot trobar en l'adaptació a la globalització no només la supervivència, sinó àdhuc un grau de prosperitat i modernitat sorprenent”. Fins i tot Rajoy es marcava com a fita la gestió del govern conservador neoliberal irlandès. Irlanda ha fet *crack*: en un model antisocial, de frau bancari i atur desbocat, amb les quotes més baixes d'inversió social i un creixement de les desigualtats socials que ha concentrat tot el poder en una elit integrada per 39 empresaris que controlen el país i amb un deute públic i privat que supera el 700% del PIB. Unes polítiques d'inspiració reaganiana, amb suport popular electoral, que s'han estavellat. I, malgrat tot, CiU no renuncia de cap manera a la recepta irlandesa: reducció d'impostos, privatització de serveis públics, reducció d'ocupació i despesa pública, desregulació del mercat laboral. La mateixa senda empresa per Irlanda... just abans del desastre.

, impressions

Elisa Serra i Rull · Psicopedagoga i psicoanalista
opinio@setmanaridirecta.info

Adolescents: sexe urgent, no gràcies

FRANÇOIS PAGÈS

Sobre la porta del despatx que compartim la infermera del programa Salut i Escola i jo, que sóc del equip d'assessorament psicopedagògic i que habitualment treballa en aquest institut els dimecres, apareix el cap d'un noi al que precedeix un altre i, darrera, dues noies i em diu: "¿Eres la que das los condones?"

Això em va passar fa alguns anys, al principi del programa que el Departament de Salut va introduir als instituts catalans. De la sexualitat i les seves dificultats en l'adolescència es pot dir, segons el meu parer, que es continua amb un abordatge clàssic -si és que es fa alguna cosa- així com que si els referents o models d'adults amb els

La funció de les institucions educatives és la mateixa des que sorgeix la relació professora/alumna

que noies i nois compten són els dels docents o familiars, no crec que els ajudin molt en aquesta etapa de la vida tan complexa.

El Departament de Salut va entrar als centres educatius, almenys en el territori en el que

treballa, sense tenir en compte els professionals que Ensenyament tenia intervenint als instituts des fa molts anys. La relació d'ambdós departaments ha estat marcada per la desigualtat, en detriment del d'ensenyament, potser per estar més en la línia del discurs de la filosofia i les lletres a diferència del de salut, més de la banda de la ciència; això sí, de la ciència mèdica, ja que fins ara l'abordatge dominant en qüestions de salut és el de la biologia i el farmacèutic. La comunicació entre aquests dos discursos manifesta importants dificultats o, inclús és inexistent. Quina ironia, oi? En l'època dels grans avenços de la comunicació tecnològica tenim els problemes i

dificultats de relació i comunicació humana més greus, doncs penso que les necessitats bàsiques de les persones s'han oblidat.

Com és possible abordar les dificultats que tenen els joves, sense tenir en compte la seva història personal, individual i intransferible, així com el models pedagògics i culturals implicats en aquestes dificultats?

Malgrat iniciar la segona dècada del segle XXI, continuo pensant que la funció de les institucions educatives és la mateixa des que, ja en les societats més antigues, sorgeix la relació professora/alumna i, consegüentment, les escoles; relació que és d'anada i tornada, sent l'aprenentatge, mutuo-transmissió, i aprenentatge, de coneixements significatius, conè-

l'educació, el respecte i la privacitat de les relacions dels joves i no tan joves. Primer són els dos nois els que entren i parlen, les noies darrera, sense obrir la boca. Quin nivell de cura i consciència del seu cos tenien aquestes noies? La darrera qüestió que vull plantejar és la de la llengua. Com comença a parlar-me el noi? Com és la seva expressió? Ens diu, almenys, dues coses: el tipus de relació educador-educat al que estan acostumats aquests alumnes i que la llengua catalana (llengua d'aprenentatge a Catalunya) encara no era el suficientment significativa, doncs no la usaven ni a l'institut. Des l'aportació que pugui fer la teoria psicoanalítica, voldria plantejar la possibilitat d'un altre abordatge en el treball amb adolescents i la seva salut. El treball per ajudar els joves en les seves dificultats entra en l'espai d'allò individual i reduir-ho a protocols d'actuació és perdre el temps, doncs els resultats obtinguts estan a la vista: els embarassos adolescents no disminueixen, intents de suïcidi, dificultats amb el cos i la imatge, problemes amb l'alimentació i, principalment, la cronificació de dificultats habituals a l'adolescència que, només amb la farmàcia com a suport, no fan sinó fer malalts dependents a joves amb edats menors de setze. Començar a tenir en compte, des de les administracions i institucions públiques, als professionals, les psicoanalistes, que tenim una altra manera de treballar i, sobretot, d'escoltar, podria oferir una nova possibilitat d'abordatge de la salut dels joves, obrint més fonts de coneixement i d'explicació de les dificultats humanes.

Els resultats obtinguts estan a la vista: els embarassos adolescents no disminueixen, intents de suïcidi, problemes amb l'alimentació...

xer el significat de la pertinença a un grup, el respecte i tolerància a la diversitat individual, així com ensenyar i aprendre per ser persones reflexives, autònomes i, per tant, crítiques i independents.

Reprenem la situació amb la que he començat. La porta va obrir-se, així, sense trucar, amb això vull remarcar quins són els valors de

Conxa Caballero · Sociòloga
opinio@setmanaridirecta.info

Víctimes sense culpables

Gairebé el 65% de les dones que es queden embarassades són acomiadades, en el sector privat, en els mesos següents de fer pública la seva situació. El salari de les dones és -en termes generals- un 30% inferior als seus congèneres masculins. Pràcticament cap dona es lliura en les seves entrevistes laborals de preguntes personals referides al seu estat civil o els seus plans personals. Els llocs directius de les empreses, sense parlar dels seus consells d'administració, s'escriuen en masculí,

incloses les estructures de direcció de mitjans de comunicació que somplen la boca amb la paraula igualtat.

La discriminació directa és rotundament il·legal, però això no ha acabat amb el vell vici de la desigualtat sinó que ha desplaçat la seva pràctica a normes no escrites, a costums, a la manca de promoció, a la seva invisibilitat en el món laboral. Una gran part de les dones professionals que coneix haurien d'estar -si només el mèrit i la capacitat comptessin- en el lloc dels seus caps però s'han

La discriminació directa és il·legal, però això no ha acabat amb el vell vici de la desigualtat, ja que ha desplaçat la seva pràctica a normes no escrites

topat, al mig del seu recorregut, amb un obstacle invisible. Li diuen "sostre de vidre", però no cobreix sinó que encobreix i no és de vidre sinó de la matèria fosca del vell masclisme.

Lluny de retreure a les administracions el prestar excessiva atenció a la igualtat, la meua queixa és la contrària: per què aquesta no forma part de la seva actuació habitual? Quina és la raó per les quals la inspecció laboral no té protocols concrets per al seguiment de la discriminació laboral? Per què no hi ha actua-

cions obertes per impedir que les dones youngin un 30% menys? Com és que no es revisen les ofertes i mètodes de selecció d'ocupació per evitar els sagnants casos de discriminació? Per què tot just es persegueixen els acomiadaments de dones embarassades? No són cossos d'elit ni valentes comissàries, el que necessitem és administracions que persegueixin la desigualtat com una vulneració greu dels drets laborals i socials. Fins a ara, un delictes amb víctimes però sense culpables.

Xema Moya · Membre del SIOF i del Centre Delàs d'Estudis per a la Pau de Justícia i Pau

opinio@setmanaridirecta.info

Temps de crisi, temps d'objecció fiscal a la despesa militar

La situació global econòmica dels últims anys de la primera dècada del segle XXI tindrà en el 2011 un referent negatiu important en l'història de l'economia. El recordarem com l'any de la assumptió de pèrdua de drets adquirits en els convenis dels treballadors, per tal de mantenir el lloc de treball; el recordarem per la congelació de les pensions, de les retallades salarials dels funcionaris i de la xifra rècord de més de 4.000.000 d'aturats. Des del govern s'aplicarà la política de reducció dels pressupostos que afecten directament a les polítiques socials, a serveis primaris com la sanitat i l'educació, retallades a l'inversió pública... Resumint, el 2010 possiblement es veurà amb el punt d'inici en l'aplicació de mesures socials restrictives; amb la finalitat de mantenir l'actual sistema econòmic que salvaguarda el sistema financer existent en lloc d'aplicar més impostos a les rendes altes i del capital, a les transaccions financeres i fer que en temps de crisi la banca continuï obtenint beneficis any rere any.

Cert és que en un moment de crisi, quan l'estat ha esgotat totes les reserves i en previsió d'una situació financera de caiguda lliure, pot ser necessària una reducció de la despesa i un pla d'austeritat. De fet, el govern s'ha posat mans a l'obra. Però aquesta austeritat sembla que només afecta a sectors socials, com ara la sanitat, l'educació, o els serveis socials (amb més d'un 8% de reducció), i no tant a institucions com Defensa, on va a parar una part important del

GISELA BOMBILA

pressupost general de l'Estat (17.244 milions d'euros; més de 47 milions diaris, segons el estudi realitzat pel Centre Delàs sobre la despesa militar espanyola de 2011).

Quina és la primera necessitat de la societat?, aconseguir cobrir totes les necessitats primàries de l'esser humà o el manteniment d'estructures militars que promouen l'existència de conflictes armats, en perjudici de la població civil, sigui amb participació directa (cas de l'Estat espanyol a l'Afganistan) o no tan directa com el mercadeig d'instruments per fer-la, potenciant la fabricació i venda dels mateixos (és a dir, el comerç d'armes)?

Paradoxalment, en aquesta època "d'estrenyiment del cinturó" el govern retalla més en partides essencials i menys en partides del tot innecessàries sense presentar un estudi

comparatiu global on es pugui visualitzar aquesta acció. Tampoc facilita un debat on es pugui debatre les diferents "retallades" i on es pugui conèixer quina és l'opinió de la societat per determinar les prioritats.

Només començar el 2011 s'ha fet públic el número d'objectors fiscals a la despesa militar en tot l'Estat espanyol. Any rere any els objectors fiscals mantenen la defensa del seu dret a decidir que no volen que els seus diners siguin destinats a mantenir l'estructura militar; i desvien els diners a projectes solidaris i de pau, aplicant el seu lema de "despesa militar per despesa social". Any rere any els objectors fiscals realitzen de manera directa "la retallada" en els seus impostos, transferint la partida destinada al capítol militar a la social.

Així doncs, és lícit que els

contribuents puguin determinar de quina manera repartir els diners que entreguen a l'Estat, que estableixin prioritats en uns temes més que en altres, inclosa la negació a la col·laboració en alguns d'ells. Tot seria diferent si el propi estat facilités aquest debat, però com no és així, l'objecció fiscal es converteix en un dels pocs camins directes de participació activa dels contribuents per decidir i opinar sobre les polítiques a seguir en la distribució de la despesa pública en moments de crisi. Fer l'objecció fiscal a la despesa militar i desviar el percentatge de diners que corresponen a la despesa anual militar espanyola a destinacions socials i de promoció de la pau i dels drets humans és, doncs, una altra manera d'exercir la retallada de la despesa militar i de lluitar contra la crisi.

. EL CIGALÓ

"Que no s'hi destinin recursos perquè no hi ha demanda podria ser problemàtic"

Elvira Ruiz és mestra d'educació primària al barri del Fondo de Santa Coloma de Gramenet. Destaca per la seva activa lluita feminista i actualment està compromesa amb els moviments de renovació pedagògica.

Aitor Blanc

Com es viu el treball amb immigrants en un barri com el Fondo?

Les aules d'acollida, en aquests barris, han estat una eina molt important per a les mestres, però també per a les infantes, que poden aprendre la llengua d'una forma propera. Ha estat un procés d'aprenentatge mutu. Ho viuen d'una manera diferent a com si fos una cosa estranya.

Com influeix l'entorn a nivell lingüístic?

Per elles, el català és un desconegut, ja que l'entorn no és favorable al seu aprenentatge. Les escoles sí que han fet una bona feina, però

cal més insistència. Les entitats fan les coses en castellà, donant per fet que ho han de fer així. Hi ha la dèria de fer les coses en castellà, s'hauria de donar eines de formació de manera pedagògica. Un exemple seria l'agrupació de comerciants, que ho fan tot en català (propaganda, actes...), però l'associació de veïns, per inseguret, en els seus esdeveniments porten flamenc i no grups de cultura tradicional o en llengua catalana.

Què et sembla la sentència sobre el català?

Les retallades de recursos no s'han de fer per aquí. Que no s'hi destinin recursos perquè no hi ha demanda podria ser problemàtic.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Rèplica a la DIRECTA

Assemblea del CSO Kasablanka i okupants de l'habitatge Molins de Rei

En relació a l'escrit firmat per Jordi C. Carbonell i publicat a la DIRECTA 213, sobre un procediment d'expropiació de la Torre de Fergniani (des de l'agost de 1996, CSO Kasablanka), iniciat per l'Ajuntament de Molins de Rei volem dir que, tot i l'afinitat que tenim amb el setmanari, ens sap greu i trobem a faltar que l'autor de l'article s'hagi molestat a publicar-lo constatant només la part dels propietaris i la de l'Ajuntament de Molins, sense tenir en compte l'opinió dels actuals okupants que hi vivim, ni la dels usuaris del centre social, que des del 14 de juliol de 2010 formen l'Associació Ateneu Llibertari Kasablanka (inscrita en el Registre d'Associacions de la Generalitat de Catalunya), abans coneguda com a Ateneu Popular Okupat Kasablanka; i tot per no dir que som nosaltres qui estem portant aquest procés.

Val a dir que, des de l'associació, portem gairebé dos anys intentant aconseguir de mans de l'Ajuntament tots els documents aquí publicats, i que hem intentat entrar en el procés d'expropiació personant-nos de manera legal, juntament amb el nostre advocat Felip Vidal Combaila, com a part interessada perquè se'ns reconegués com a usuaris històrics de l'espai, en fer més de catorze anys que agrupa persones i col·lectius que han fet i fan ús de l'espai, donant-nos accés a l'expedient per poder formular les oportunes al·legacions.

L'Ajuntament ens ha comunicat que la Llei d'expropiació forçosa estableix que la condició d'interessat comprèn també als titulars de drets reals i interessos econòmics directes sobre la cosa expropiable, així com els arrendataris quan es tracti d'immobles. En el nostre cas, dient-nos que no tenim aquests drets, la nostra possessió figura com a precària legalment.

També atesa la nostra sol·licitud sobre el destí que l'Ajuntament decideixi o hagi decidit donar a l'espai a través de l'expropiació, ens ha dit que la Torre de Fergniani constitueix un edifici i un jardí d'interès, havent previst mantenir les edificacions existents, tot i que una part del jardí està afectada per la construcció d'un nou carrer.

Qualifiquen l'espai d'equipament comunitari, sense assignar un ús dotacional específic per aquesta finca.

Nosaltres hem respost que, com a usuaris de la finca que hem rehabilitat i a la que hem atorgat un ús social des de fa més de catorze anys, entenem que procedeix per part de l'Ajuntament informar-nos de tot procediment i tenir-nos com a part en aquest expedient.

A part, un cop esgotades totes les possibilitats legals, defensarem aquest espai fins al final, perquè continuï sent, com fins ara, un espai alliberat i autogestionat on la gent de Molins de Rei i de tot el món puguin trobar-se i expressar-se lliurement.

. EDITORIAL

La revolució que els rics ni s'imaginaven

El més fascinant de les revoltes àrabs és tant la seva autenticitat i perseverança com l'efecte sorpresa que han causat a Occident. Els *genis* de la CIA i del Mossad s'estan donant cops al cap i es pregunten com és que no ho van veure venir per reconduir-ho. És clar, tant Tunísia com Egipte són països rics del nord d'Àfrica i amics dels EUA i d'Israel-Europa no compta gaire, gos faldiller dels amics americans. Per tant, el seu punt de vista obtús els diu: per què s'havien de rebel·lar aquests pobles àrabs *privilegiats*? La població àrab, des de l'òptica dels magnats del món, si no és fanàtica musulmana, és considerada un poble submís, endarrerit, quasi medieval, pintoresc per turistes o algú a qui comprar petroli. És curiós que no es poguessin ni imaginar que la seva crisi, la pobresa endèmica i l'atur

del jovent titulat universitari se'ls giraria en contra. També és simbòlic que, entre la gent insurrecta, hi hagi moltes dones i, moltes d'elles, amb el vel als cabells o, fins i tot, amb la cara tapada. Aquelles dones que, deien, eren esclaves del marit també han sortit als carrers a cridar amb ràbia que marxí el dictador. Potser no són tan esclaves o, en qualsevol cas, potser Occident no és ningú per al·lisonar-les. La dona àrab també lluita i això sí que esvalota l'espectador burgès que mira la immigrant per sobre l'espatal·la o amb paternalisme. Com quan una dona comet un atemptat suïcida, sembla que se sumi un plus de dramatismes al fet en si. Les revoltes del món àrab són un fenomen que s'escapa de les dinàmiques de qui creu que governa el món, per això són esperança, per això són llibertat.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Nu i cru

Pau Suau
directa@setmanaridirecta.info

“Desitjo que trobeu un moment d'indignació. Això no té preu. Perquè quan ens indignem, ens convertim en militants, ens sentim compromesos i llavors la nostra força és irresistible”. *Indignez-vous!*, Stéphane Hessel. Un amic se'n va, avui, a Finlàndia i, després, a viure a Islàndia; duia tres anys treballant com a periodista, però no veia cap esperança, a Catalunya, per a la joventut, una generació perduda sense futur. Fa temps que penso el mateix. Mai tants joves han estat sense feina ni esperances de trobar-la a curt termini i, a més, pensar que aquesta feina sigui digna és somiar truites. Mai tants joves encara no s'han pogut independitzar. Diuen que els joves

ens hem de formar per aconseguir una feina, però hi ha retallades a l'educació i preus que impossibiliten els estudis de les persones amb pocs recursos. El més fàcil per un jove és fer-se policia o treballar en altres tasques repressives, en seguretat no es retalla. M'han parlat de la revolució que s'ha produït a Islàndia, que gairebé no ha transcendit als mitjans europeus. Allà han fet fora tot el govern corrupte i s'han negat a pagar el deute que els bancs volien que els islandesos paguessin per anys i panys. El meu amic deia que l'única solució que veia era una abstenció massiva de tot el jovent i de més gent per demostrar als polítics que són uns mentiders i que ja no hi confiïm perquè ens estan robant el futur i hipotecant el dels nostres fills, que molts ja no tindrem. Jo sé que mai em

podré jubilar dignament, se'm treuen les ganes de perdre el temps treballant en precari per aquest sistema corrupte i tinc desitjos de treballar només en negre i fer una guerra ideològica sense treva contra els destructors dels nostres drets i del nostre futur. Han fet de mi una persona sense cap esperança que perseverar on no hi ha res. Fa temps que sé que el sistema no vol que la gent que pensa com jo visqui. Fa temps que els que mouen el mercat no volen veure la realitat més enllà del seus interessos. Fa temps que no volen veure el seu veritable rostre de monstres, s'han fet massa cirurgies i han tancat la seva consciència amb set claus. Jo vull ser un dels fantasmes que els desperta a la nit, els fa pensar en allò que no volen pensar i no els deixa mai en pau.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hem inaugurat el Twitter de la DIRECTA. Hi podreu accedir a través de twitter.com/la_directa. Després de moltes mesos de discussió i debat al voltant de la introducció de la DIRECTA en el món 2.0, hem decidit començar a tuitejar, a *piular* que en diuen. Aquests debats van portar, primer, a obrir un Facebook i després tancar-lo. Però el Twitter s'ha considerat una eina molt útil per la difusió instantània de moltes de les informacions que ens arriben a la redacció i que, a causa de la nostra periodicitat setmanal, no podem publicar a temps en paper. Sens dubte, aquestes primeres piulades seran un avançament de totes les coses que podem oferir amb la nova pàgina web que estem preparant i que serà operativa a partir del mes d'abril. De moment, només durant els primers dies, sembla que el twitter de la DIRECTA ja està tenint bastant d'èxit i hi ha moltes persones que se n'han fet seguidors. Així doncs, que us animem a seguir-nos, també, a partir d'ara, per Internet.

Fins la propera piulada. Salut!

. FE D'ERRADES

— A l'article sobre els treballadors de Vircop, a on posa “el comitè d'empresa va interposar una denúncia contra el Departament de Treball” hauria de posar “va interposar una denúncia al Departament de Treball”
— Al peu de foto de l'article de l'alliberament dels gossos, entre parèntesis, hi posa 1 de febrer. La data correcta és 1 de gener.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

QUECHUA

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Radas núm. 27, 08004 Barcelona
www.setmanaridirecta.info — directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLIÇÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECOÑEIXEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info — ediciodirecta@gmail.com
fotografia@setmanaridirecta.info — il.lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info — distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info — administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro Expressions | Roger Palà, Estel Barbé Serra i Manel Ros Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés **FOTOGRAFIA:** Albert Garcia IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor **CORRECCIÓ I EDICIÓ:** Col·lectiu *l'asterisc* i el gitano **COMPAGINACIÓ:** Roger Costa Puyal **PUBLICITAT:** Tània Miró **DIFUSIÓ:** Blai Lindström **DISTRIBUCIÓ:** R.C.P. **SUBSCRIPCIIONS:** Lèlia Becana **ADMINISTRACIÓ:** Jordi Raymond

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGÜEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

La seu de l'Incasòl rep la runa de la Colònia Castells | PÀG. 8

Judici per tres persones membres del PCPC | PÀG. 9

L'1 de març es farà el judici del Forat de la Vergonya | PÀG. 10

Un mes d'acampada davant l'empresa CEMEX | PÀG. 11

ROGER PELÁEZ

CATALUNYA · JURISTES DESTACADES I REPRESENTANTS D'ORGANITZACIONS DE DRETS HUMANS S'ADHEREIXEN A LA INICIATIVA

Un impuls català al nou procés de pau al País Basc en forma de manifest

El procés també vol incloure els avals de representants socialistes basques i catalanes. Els punts claus són l'acostament, l'alliberament de les persones malaltes i la revisió de la 'doctrina Parot'

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

La seu del Col·legi de Periodistes va acollir, el 8 de febrer, la presentació d'un manifest rubricat per 73 persones de diversos àmbits de la societat catalana amb l'objectiu de fer una aportació des de Catalunya al nou procés de pau encarrilat al País Basc. La data escollida va ser un mes després, exactament, de la manifestació multitudinària impulsada per familiars dels més de 800 presos i preses polítiques basques, que va recórrer els carrers de Bilbao i va aplegar 65.000

Les persones que signen el text han volgut recollir l'esperit "d'aplicació del protocols internacionals de drets humans"

persones pel cap baix. Les persones que signen el text han volgut recollir aquell esperit, "el de l'aplicació dels protocols internacionals de drets humans en la política penitenciària", i ho han volgut fer amb el testimoni de les famílies que viuen el dia a dia de les conseqüències de la dispersió. Aquest últim relat va ser, precisament, el que va posar sobre la taula Emili Chalaux -representant d'Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura i membre de la Coordinadora per la Prevenció de la Tor-

Roda de premsa per presentar el manifest Virreina II

tura- quan va denunciar que, a l'Estat espanyol, milers de familiars directes dels presos i les preses basques recorren distàncies de fins a 1.400 quilòmetres d'anada i 1.400 més de tornada cada cap de setmana per visitar-les. Durant les últimes tres dècades, aquests periples per carretera han resultat en més de 200 accidents greus i 26 persones hi han perdut la vida.

Jaume Asens, en nom de la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona del Col·legi d'Advocats de Barcelona, va exposar les raons jurídiques del canvi penitenciari que s'havia d'exigir en el moment actual. Segons va exposar, "si les polí-

tiques d'excepcionalitat penal impulsades pel govern d'Aznar ja eren incompatibles amb la Declaració Universal dels Drets Humans i amb la pròpia Constitució espanyola, en l'actual marc d'absència d'activitat armada per part d'ETA, encara es fa més urgent i necessària la deconstrucció de tota aquesta arquitectura jurídica i policial que ha portat a la il·legalització de partits i, per tant, d'idees". David Fernández i Pau Fernández, en nom del grup impulsor del manifest, van posar l'èmfasi en la vigència de les exigències que s'havien posat sobre la taula amb el *Manifest de la Virreina*, un document molt semblant a l'actual que es

va presentar a la plaça de la Virreina de Gràcia l'any 2003. Aquesta va ser la raó que va portar Pep Riera, l'històric portaveu del sindicat agrari Unió de Pagesos, a fer la lectura de l'actual manifest. Els quatre punts cardinals rubricats a l'acte van ser: l'apropament de presos i preses als centres penitenciaris més propers als seus domicilis familiars, l'alliberament de les persones que pateixen malalties greus o incurables, la revisió de la *doctrina Parot*, el respecte del dret de la salut, l'educació, l'alliberament de les persones que pateixen malalties greus o incurables, la revisió de la *doctrina Parot*, el respecte del dret de la salut, l'educació, la intimitat i la integritat física i psíquica de les persones preses i la fi de qualsevol dificultat afegida o presió injustificable cap a les famílies.

Entre les moltes persones signants del manifest, hi ha personalitats de diversos àmbits de la societat catalana: l'exvicepresident de la Generalitat, Josep Lluís Carod-Rovira; el catedràtic Joan Subirats; l'historiador Antoni Segura; el sociòleg Salvador Cardús; la diputada Dolors Camats; l'actriu Carme Sansa; els músics Lluís Llach i Quim Portet; el futbolista Oleguer Presas; l'escriptor Matthew Tree; els eurodiputats Raul Romeva i Oriol Junquera, però, especialment, hi destaquen una àmplia representació del moviment pacifista català, amb la signatura d'Arcadi Oliveres, Jordi Armadans, Alfons Banda, Rafael Grasa, Pere Ortega, Gabriela Serra, Vicenç Fisas, Pepe Beunza i Tica Font, així com de l'àmbit jurídic, amb la rúbrica d'August Gil-Matamala, Gemma Calvet, Benet Salellas i Rafael Calderón.

Aquest document, segons el grup impulsor, només és un primer pas que incorporarà sectors socials més amplis

Aquest document, segons el grup impulsor, només és un primer pas que, de ben segur, a mitjà termini, incorporarà les signatures de sectors més amplis de la societat basca i catalana, especialment de representants de l'entorn socialista d'ambdós territoris que, en aquesta ocasió, no hi han estat presents.

, així està el pati

BARCELONA · LLUITA

Despleguen una pancarta al monument a Colom en suport a Rodrigo Lanza

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

ALBERT GARCIA

Un grup de suport a Rodrigo Lanza va desplegar una pancarta, el 5 de febrer a la tarda, des del monument a Cristòfor Colom, al capdavant de la Rambla de Barcelona. La pancarta es va despenjar des del balcó que hi ha al mirador de l'estàtua, on s'accedeix mitjançant un ascensor. El grup d'activistes no va ser identificat per la policia i l'Ajuntament va activar un dispositiu dels bombers de Barcelona per poder despenjar la pancarta.

400 persones mostren la solidaritat amb el jove als carrers de Saragossa

A la mateixa hora que això passava al centre de Barcelona, prop de 400 persones es van manifestar pels carrers de Saragossa. La mare de Rodrigo Lanza va llegir el comunicat de la protesta a la capital aragonesa, que va finalitzar amb una frase del seu propi fill: "Sempre al vostre costat, sempre lliure". Cal recordar que el noi va ser empresonat sota l'acusació d'haver agredit un guàrdia urbà de Barcelona al carrer Sant Pere més Baix l'any 2006, però ell sempre ha negat els fets. El jove va denunciar tortures durant la detenció i els forenses que van declarar al judici van assegurar que les ferides del policia eren "incompatibles" amb el tipus d'agressió atribuïda a Lanza.

EL CAMP · PLANEGEN NOVES URBANITZACIONS QUE FARAN CRÉIXER LA CIUTAT MÉS DE 50.000 HABITANTS

El nou POUM menja terreny a l'anella verda de Tarragona

Josep M. Llauredó
elcamp@setmanaridirecta.info

El ple municipal va aprovar, el 31 de gener, un Pla d'Ordenació Urbanística Municipal que preveu augmentar la població de Tarragona fins les 185.000 persones. Aquest ha estat un POUM molt discutit, que es va començar a redactar als voltants de l'any 2000, però que no es va aprovar fins el 2007, quan els darrers dies de legislatura convergent van voler escenificar una gran acció de govern. Aquell pla contenia diversos plans parcials que gairebé fonien gran part de l'anella verda que envolta la ciutat, el pulmó necessari per sobreviure en un nucli urbà sense gaire zones verdes. L'oposició ecolò-

Els terrenys coincideixen amb l'ampliació prevista del camp de golf Costa Dorada

gista i, llavors, també socialista -encara a l'oposició- va fer retirar aquest pla i, un cop al govern, va tornar-lo a redactar. La crisi econòmica va propiciar i afavorir l'aturada d'alguns plans parcials, però el 31 de gener d'enguany es va evidenciar la manca de compromís polític. Sacrificant la Budaia i l'Horta Gran, Tarragona ha pogut evitar el passeig de la Mora i la Mora 2 i ha pogut salvar

El mas d'en Sorder és una estructura històrica en perill, com l'anella verda

el mas Jover i l'entorn del pont del Diable, que d'altra banda està afectat per una Àrea Residencial Especial (ARE) de la Generalitat. El dia abans de l'aprovació definitiva, però, el GATA, el GEPEC i la Plataforma Salvem la Platja Llargua van anunciar que encara quedaven tres plans parcials (PP) que es menjarien part de l'anella verda de la qual tant es vantava l'equip de govern. En concret, els PP 40/42/43 afecten el Torrent de la Mora i el mas d'en Sorder, és a dir, el corredor biològic que uneix el Bosc de la Marquesa amb l'interior de l'anella. Les entitats demanen pressió per evitar que aquests terrenys es considerin urbanitzables, uns terrenys que coincideixen

amb l'ampliació prevista del camp de golf Costa Dorada, l'amo del qual és d'òrbita socialista i que rebria els drets d'altres zones a canvi de cedir aquest espai a l'anella verda. El motiu de la petició, segons les entitats, és que "els dos plans parcials formen part intrínseca del corredor i el connector biològic i la seva urbanització suposaria un impacte mediambiental greu, que afectaria de forma irreversible la biodiversitat de l'anella i la mobilitat de la fauna i la flora que hi habita". Actualment, el POUM es troba en mans de la Conselleria de Territori -abans Política Territorial i Obres Públiques-, que l'ha d'acabar de definir a través de la comissió d'Urba-

nisme, tot i que el mateix conseller de Territori, Lluís Recoder, va afirmar que abans de les municipals ja el tindrien enllestit. Mentrestant, Tarragona camina cap al creixement. Hi ha qui considera que aquest pla era necessari perquè, en tot aquest procés, hi havia comunitats veïnals senceres que no sabien quin seria el seu futur i perquè es connectaran alguns dels barris perifèrics al nucli urbà. D'altra banda, diuen que, amb els milers d'habitatges buits que hi ha arreu del terme municipal, un pla d'aquesta magnitud era més que prescindible, sobretot tenint en compte la crisi immobiliària en què ens trobem immerses a la Costa Daurada.

Aboquen runa de la Colònia Castells a la seu de l'Incasòl

Representants de les sis famílies afectades sense reallotjament de la Colònia Castells van entregar, el 3 de febrer, una carta al nou director de l'Institut Català del Sòl, Josep Grau i Reinés. L'objectiu era comunicar la intenció de quedar-se a casa seva, donada la falta de solucions al problema d'habitatge que ha suposat el pla de demolició del MGPM de la Colònia Castells. Acompanyades d'una quinzena de veïnes solidàries, van abocar-hi una mica de runa, simbòlicament, perquè es fessin càrrec del que suposa "viure rodejat de cascalls". JESÚS RODRÍGUEZ

, així està el pati

BARCELONÈS · VOLEN QUE LES PERSONES MIGRANTS QUE FACIN FALTES 'INCÍVÍQUES' NO PUGUIN ACCEDIR ALS CERTIFICATS D'ARRELAMENT

S'evita l'aprovació d'una moció xenòfoba del PP a Gramenet

Aitor Blanc

barcelonesnord@setmanaridirecta.info

El Partit Popular de la ciutat de Santa Coloma de Gramenet ha plantejat diferents propostes que afecten la població immigrada aquests darrers mesos. L'última va ser durant el ple municipal del 31 de gener, on van presentar una moció per demanar que "el nou reglament de desenvolupament de la llei d'estrangeria estableixi, en els casos d'arrelament i reagrupament familiar, la necessitat d'un informe emès per l'Ajuntament, on es contemplin les infraccions a les ordenances municipals que regulen la convivència i el civisme".

El veïnat mostra cartells, xiula i intenta evitar la discussió de la moció amb escridassades als polítics

Segons declaracions de la popular Mari Carmen Sàez, pretenen "que es respectin les normes de

ALEIX MADRID

Veïns i veïnes protesten en el moment en què s'havia de votar la moció presentada pel PP (31 de gener)

civisme i convivència per part dels immigrants". Aquestes declaracions van fer que el ple fos concorregut per algunes desenes de persones, que van voler mostrar el seu rebuig a aquesta mesura que, per diverses entitats de la ciutat, és de caire xenòfob. El veïnat va mostrar cartells, va xiular i va intentar evi-

tar la discussió de la moció amb escridassades. Segons una integrant del Centre d'Acolliment, Carme Giménez, "sembla que, pel PP, el fet de no tenir papers és una espècie de maledicció buscada", ja que la llei d'estrangeria és la que castiga aquesta gent a viure com a mínim tres anys sense papers.

Unes són multades, d'altres expulsades

La població immigrada de Santa Coloma es veu atacada constantment per mesures restrictives que la discriminen a causa del seu origen ja que, amb propostes com la que volia aprovar el PP, "un tema menor que a mi em costa una mul-

ta, a l'estranger, li costa el seu projecte de vida perquè sí, perquè és un estranger, perquè no és un emigrant del sud d'Espanya, sinó d'una mica més avall", diu Giménez.

Es dona el cas que, en aquesta ciutat, no existeix cap normativa referent al civisme -com les conegudes ordenances de civisme que s'han implantat a d'altres localitats- que pugui aportar informació sobre actituds cíviques. Tanmateix, hi ha d'altres ordenances municipals -com la de neteja- que recullen activitats sancionables i que poden arribar a tractar de manera diferent la població de la ciutat, en el cas que s'aprovin mesures com la proposada pel PP.

Aquestes mesures s'agregen amb el perill que suposa per aquesta ciutat d'arrel obrera la possible pujada i aparició, a les eleccions municipals, d'opcions polítiques com el PP o la Plataforma per Catalunya. Aquesta darrera formació, tot i que encara no ha fet públic si concorrerà a la contesa electoral a Gramenet, va aconseguir 1.372 vots a les darreres eleccions autonòmiques. Com va dir Giménez durant la seva intervenció al ple: "Mentre els països àrabs fan fora els dictadors, nosaltres deixem que els seus hereus presentin mocions als ajuntaments".

BARCELONA · DOS D'ELLS VAN SER IDENTIFICATS DESPRÉS D'ACOSTAR-SE A LA COMISSARIA PER SABER COM ES TROBAVA EL SEU COMPANYY

Tres membres del PCPC desmenteixen que siguin els responsables d'uns disturbis

Nico Lupo Sonnabend

redaccio@setmanaridirecta.info

Tres membres del Partit Comunista del Poble de Catalunya (PCPC) seran jutjats, el proper 14 de febrer, sota l'acusació d'agressió a l'autoritat i desordres públics durant la manifestació de rebuig a l'assassinat del jove antifeixista madrileny Carlos Palomino. El fiscal demana tres anys i deu mesos de presó per Albert Camarasa, Xavier Auré i Juanjo Serrano, tot i que l'acusació es fa sense presentar proves. Els imputats denuncien que es tracta d'un muntatge policial, ja que dos d'ells van ser identificats quan van anar a la comissaria de Les Corts "per conèixer la situació dels companys detinguts", explica Albert Camarasa.

El 17 de novembre de 2007, la manifestació convocada per condemnar l'assassinat de Carlos Palomino al metro de Madrid a mans d'un jove d'ideologia nazi va derivar amb dures càrregues policials, a resultes de les quals hi va haver cinc detencions i 29 persones ferides. Dos dels detinguts eren membres del Col·lectiu de Joves Comunistes. Un d'ells, menor, va ser posat en llibertat sense càrrecs el dia següent. Aquella mateixa nit, Albert Camarasa i Juanjo Serrano van acudir a la comissaria per donar suport a les persones detingudes, moment en què la policia catalana els va identificar pel fet de trobar-se "dins un perímetre de seguretat", relata Camarasa a l'altra banda del telèfon. "Van ser ingenus -continua-, però la sorpresa va ser majúscula quan el Ju-

ARXIU ORIOL CLAVERA

Atac a l'edifici del departament d'Interior després de la marxa per la mort de Palomino

anjo em va trucar i em va dir que ens havien acusat de disturbis i, a més, de ser-ne els instigadors". Serrano, que ronda la cinquantena

d'anys, no va acudir a la manifestació perquè la seva dona havia estat operada dos dies abans. L'acusació ha dividit els imputats en dos grups: els que formen part del partit i els que no.

Aquella manifestació va crear molt de rebombori entre els partits polítics. L'oposició va acusar l'aleshores conseller d'Interior, Joan Saura, de ser responsable d'una manifesta ineficàcia policial. Les imatges difoses per TV3 van repetir una i una altra vegada el moment en què alguns individus llençaven una tanca d'obra contra un petit grup de mossos que custodiaven un edifici oficial, mentre als voltants hi havia desenes de furgonetes plenes d'agents que van carregar amb molta contundència quan la manifestació ja s'havia dissolt.

, així està el pati

VALLÈS ORIENTAL · LLUITA

Les plantilles de Valeo i Vircop Steel es declaren en vaga

Juanjo Nora
vallesoriental@setmanaridirecta.info

La plantilla de la planta de la multinacional Valeo a Martorelles, dedicada a la fabricació d'aparells d'aire condicionat, ha decidit fer vaga fins el 28 de febrer i cada dissabte de l'any per fer front al trasllat de part de la producció a Saragossa i a l'ERO que la direcció de l'empresa vol aplicar a 67 persones treballadores. El 28 de gener, la direcció de Valeo Climatització va presentar, per sorpresa, un ERO al Departament de Treball que afecta 67 de les 408 persones de la planta. L'empresa al·lega que les tres línies de producció del Renault Megane són deficitàries i que, amb el seu trasllat a Saragossa, s'estalviarà costos de producció. Segons el comitè d'empresa, les veritables intencions de la direcció són "deslocalitzar part de la producció i traslladar no només les línies de producció, sinó també la maquinària d'injecció", fet que influiria negativament en el futur laboral de la factoria de Martorelles. La plantilla de Valeo tem que la multinacional no s'aturi aquí i que aquest només sigui el primer moviment pel futur desmantellament de la factoria de Martorelles. Per la seva banda, a Vircop Steel Components de Vallgorguina, les treballadores han presentat una convocatòria de vaga, que s'estendria del 15 de febrer al 15 de març, davant el Departament de Treball. La plantilla de Vircop, afectada per un ERO, no cobra els sous des del mes de juny de 2010 i tampoc no ha obtingut cap resposta positiva de la direcció de l'empresa per solucionar la situació. La pau social s'esquerda al Vallès Oriental. A l'augment continuat i imparable de la taxa d'atur a la comarca -un 4% de pujada el mes de gener, que es tradueix en 1.242 aturades més, 31.934 aturades en total- i la precarització de les condicions de treball, s'hi afegeixen els plans de deslocalització i els acomiadaments a diverses empreses. Ficoso, productora de components per l'automoció, desmantella la seva factoria a Mollet del Vallès; els problemes de Piaggio a Itàlia amenacen el futur de la fabricació de motocicletes Derbi, també ubicada a Martorelles; al Vallès Occidental, a Palau-solità i Plegamans, Estampacions Sabadell vol acomiadar 96 treballadores d'una plantilla de 460 i Yamaha ha tancat portes i ha deixat al carrer 417 treballadores. També s'ha de tenir en compte l'efecte directe que tenen aquestes estratègies empresarials sobre les petites empreses i els tallers que en depenen.

BARCELONA · S'INICIA UNA CAMPANYA DE DENÚNCIA DES DELS COL·LECTIUS DE SUPORT A 'JONA'

El judici contra els encausats del Forat de la Vergonya se celebrarà l'1 de març

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Ja hi ha data de judici pels encausats del Forat de la Vergonya: el proper 1 de març. Jona Ivorra i l'altre encausat -que no ha volgut fer una defensa política del cas- seran jutjats gairebé quatre anys i mig després de ser detinguts en una operació policial de pel·lícula. El cas destaca per l'elevadíssima petició fiscal (de fins a vuit anys de presó) pels delictes de desordres públics i atemptat a l'autoritat -dels quals Jona afirma ser innocent- i manifestació il·lícita, del qual "no només ell n'és culpable, sinó totes les persones que han assistit alguna vegada a una manifestació

El Grup de Suport considera que és un "judici al dret de manifestació i expressió"

no legalitzada", segons el Grup de Suport al jove de l'Eixample. També asseguren que tant en Jona com l'altre noi encausat són "caps de turc" per l'Ajuntament de Barcelona, que es presentarà com a acusació particular al judici. De

Acció en suport a Jona durant la cursa de la Mercè de l'any 2008

cara a l'1 de març, es preveuen tota una sèrie de mobilitzacions per denunciar el que titllen de "judici al dret de manifestació i expressió" i per exigir l'absolució immediata dels dos joves. La traca inicial serà la setmana de lluita, prevista del 14 a 20 de febrer, que pretén recollir mostres de solidaritat amb el cas d'arreu dels Països Catalans i, fins i tot, d'altres indrets com Madrid.

L'acte central de la campanya tindrà lloc el 26 de febrer a les 12 del migdia a l'Espai Jove de Gràcia i comptarà amb la presència de persones vinculades al món de la cultura i l'associacionisme, que ja han expressat en diverses ocasions el seu suport al jove. Tancarà la jornada una manifestació que començarà a les 5 de la tarda a l'Arc de Triomf i recorrerà els carrers de Ciutat Vella. Per últim,

el mateix dia del judici, es preveu convocar una concentració de suport als encausats a les portes de la Ciutat de la Justícia. Al mateix temps, s'ha impulsat un manifest on es volen reflectir les nombrosíssimes adhesions que ha tingut la campanya per part de tot tipus d'entitats i col·lectius, des de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona fins al Consell de Joventut de la ciutat.

BARCELONA · TOPADA A LES PORTES DE LA REGIDORIA DE MOBILITAT I A LA SEU DE L'AJUNTAMENT

Els bombers s'enfronten als urbans per les millores laborals i dels equipaments

ALBERT GARCIA

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La Coordinadora de Bombers de Barcelona (amb el suport de CGT, PBB i CCOO) va organitzar una manifestació, el 2 febrer, que va aplegar 250 professionals de diferents casernes de la ciutat. L'objectiu de la mobilització va ser denunciar les condicions laborals en què treballen i la precarietat de les instal·lacions a la majoria de les casernes de la ciutat. Ja fa tres anys que batallen aquestes reivindicacions i, segons expliquen, l'Ajuntament de Barcelona "només ha respost amb sancions a tres bombers". Durant la marxa del 2 de febrer, es van viure moments de tensió a les portes de la regidoria de Mobilitat i a la seu central del consistori de la plaça Sant Jaume, amb empentes i cops amb agents de la Guàrdia Urbana.

Empentes i cops a les portes de la regidoria de Mobilitat i Seguretat, al Portal de l'Àngel de Barcelona

, així està el pati

L'HOSPITALET DE LLOB. · PARLEM AMB QUATRE PERSONES QUE HAN PERDUT LA FEINA I NO TENEN RECURSOS

“Al final, si no interesses, una patada i al carrer”

XAVI MARTÍ

SANT FELIU LLOB. · LLUITA Dos treballadors porten un mes acampats davant la fàbrica de CEMEX

Xavi Martí
 baixllobregat@setmanaridirecta.info

Dues tendes de campanya, una taula i cadires, un bidó amb tions que cremen, una furgoneta per anar a busca llenya i pancartes que denuncien l'impagament de l'empresa són els elements que es poden veure al campament que han muntat dos treballadors a escassos deu metres de l'entrada de la fàbrica CEMEX, situada a la carretera de la Sanson de Sant Feliu de Llobregat. Els dos operaris treballaven per l'empresa CERRO MORALES SL i feien feines de manteniment a la planta de fabricació de ciment CEMEX. El dia 31 de desembre de 2010, CERRO MORALES va despatxar cinc dels seus deu treballadors i Manolo del Pozo (paleta de 52 anys) i Francisco Martín (manobre de 47 anys) van decidir organitzar un acte de protesta per reclamar unes indemnitzacions que l'empresa subcontractada per CEMEX diu que no pot pagar. Van muntar un campament el dia 10 de gener i afirmen que continuaran davant la planta de Sant Feliu fins que l'empresa els pagui les indemnitzacions o fins que ho faci CEMEX.

CERRO MORALES va comunicar un acomiadament objectiu als dos operaris amb l'argument que CEMEX "havia reduït un 50%" la demanda dels serveis de manteniment i amb aquestes paraules: "Les causes que han motivat aquesta decisió són degudes a la crisi que pateix el sector de la construcció". La carta enviada per CERRO MORALES a Manolo del Pozo especifica que li correspon una indemnització de vint dies per any treballat i la quantitat de 16.346 euros. D'aquesta quantitat, CERRO MORALES indica que li correspon abonar 9.807 euros (el 60%) i que la resta, 6.538 euros, els haurà de reclamar al Fons de Garantia Salarial. A més, l'empresa comunica que no podrà fer efectiu el pagament de la indemnització. Francisco Martín es troba en la mateixa situació: hauria de cobrar uns 9.600 euros d'indemnització. L'empresa diu que li correspon pagar el 60% (uns 5.760 euros) d'aquesta quantitat i que no pot fer efectiva la suma. La resta, uns 3.840 euros, també s'han de reclamar al Fons de Garantia Salarial. Com a mínim, els dos treballadors mantindran el campament fins el 18 de febrer, dia en què s'ha fixat una reunió de mediació entre els cinc treballadors acomiadats i les dues empreses.

Marco i Hugo seuen en un banc del barri de Can Vidalet de l'Hospitalet

Xavi Martí
 baixllobregat@setmanaridirecta.info

La crisi està afectant greument la gent treballadora que viu als voltants de la ciutat de Barcelona. Un dels exemples més clars el trobem a l'Hospitalet de Llobregat, que ha tancat el gener d'enguany amb 11.824 persones aturades més que quan va acabar el mes de gener de l'any 2008 (l'augment quasi arriba al 50% en tres anys). La ciutat va registrar 10.060 persones a l'atur el gener de 2008; 16.467 el gener de 2009; 21.513 el

L'Hospitalet ha seguit la tònica del creixement fort de l'atur que s'ha viscut durant el gener de 2011 a Catalunya i a l'Estat

gener de 2010, i 21.884 el gener d'enguany. L'Hospitalet ha seguit la tònica del creixement fort de l'atur que s'ha experimentat durant el gener de 2011 a Catalunya i a l'Estat espanyol, unes dades que ens indiquen que ens trobem en el pitjor moment de la crisi. A més,

cal dir que una de cada cinc persones aturades del Barcelonès (que ha registrat 105.456 persones sense feina aquest gener) resideix a l'Hospitalet. La DIRECTA ha pogut parlar amb quatre persones que viuen en aquesta ciutat i que pateixen atur de llarga durada. Es tracta d'històries de desesperació i abandó institucional i social, ja que cap administració pública no els dona eines per poder solucionar la seva situació.

"L'atur del meu marit s'acaba el 10 de febrer"

El marit d'Antònia ja fa dos anys que es troba sense feina... i no tenim cap ajuda ni res". Antònia tenia un contracte de 4,5 hores diàries i treballava "netejan d'oficines per una empresa de persones discapacitades"; ha de prendre insulina cada dia i té un tumor al pulmó esquerre (el seu grau de discapacitat és del 70%). A Antònia, li manquen sis mesos de cotització per poder cobrar un sou per llarga malaltia i, per aquest motiu, ara està buscant una feina que no troba, tot i que ha fet quatre cursos de cures pal·liatives per treballar a hospitals. A partir del 10 de febrer, la parella només ingressarà una paga contributiva de 326 euros, insuficient "per men-

jar dues persones i pagar el lloguer, la llum i l'aigua". Antònia afirma que el seu marit "està traumatitzat" i que "si no hi ha feina, no hi ha cotització; si no hi ha cotització, no hi ha pensió... si no hi ha feina, no tinc cap ajuda de res".

"T'adones que només som un número"

Carme va treballar durant dos anys a una botiga Schlecker fins que, des de la central de l'empresa (situada a Alemanya), van determinar que l'establiment no era rendible perquè les vendes havien baixat. Schlecker va decidir que s'havien d'acomiadar dues persones: "Vaig rebre un burofax fred i em van oferir una alternativa. Podia anar a treballar a una botiga de la cadena que es troba a 89 quilòmetres de casa meua, a Sant Joan de Vilatorrada, però no em pagaven el desplaçament". El seu sou era de 600 euros i, si hagués optat per aquesta alternativa, s'hauria gastat "la meitat del sou en viatges". Carme conclou: "Tinc 47 anys i estic desesperada. Dónes a l'empresa tot allò que has après al llarg de la vida i, al final, si no interesses, una patada i al carrer. T'adones que només som un número".

"Em desperto a la matinada i ja no puc dormir més"

"Porto dos anys a l'atur i el 10 de febrer deixaré de cobrar el subsidi".

Hugo treballava per una empresa subcontractada per Telefónica i "de la nit al dia, es va acabar la feina". Té 51 anys i és tècnic d'electricitat d'alta tensió, però això no li serveix per trobar feina: "He recorregut tot Barcelona, no sé què fer". Hugo ha d'enviar diners al seu fill de catorze anys, que viu a l'Equador. El treballador viu a l'Hospitalet amb la seva companya (que treballa tres o quatre hores a la setmana) i quatre fills més. La família ha de fer front a una hipoteca de 300 euros i no pot "pagar el menjar i les despeses de la llar". Hugo, que viu a Catalunya des de 1999, acaba per afirmar: "Em desperto a la matinada i ja no puc dormir més".

"Érem 33 a l'empresa, però ara en queden cinc"

Marco afirma que el primer dia que va arribar (fa més de vuit anys) ja va trobar feina, però el van acomiadar "ara fa un any i mig". També indica: "A l'empresa érem 33, però ara en queden cinc". Fa més de vuit anys que viu a l'Hospitalet, però la seva parella i les tres filles van tornar a l'Equador sis anys enrere. En arca ha d'enviar diners perquè una filla ha de pagar la carrera, que "és molt cara". El treballador ja no cobra l'atur i afirma: "M'han pres l'ajuda i, si aquest mes no me la tornen, ja no tinc res". De tant en tant, Marco troba alguna feineta gràcies a les seves eines de bricolatge.

, així està el pati

MONTSERRATÍ · MEDI

Es crea una plataforma per reivindicar que es dugui a terme l'ampliació del Parc Natural de Montserrat

Xavi Miquel

baixllobregat@setmanaridirecta.info

Diverses entitats i persones a títol individual van constituir -el mes de desembre passat- la Plataforma Som Parc Natural! amb la voluntat de demanar a la Generalitat que es faci efectiva l'ampliació del Parc Natural de Montserrat aprovada pel Departament de Medi Ambient l'any 2007. El manifest fundacional destaca que l'entorn de Montserrat "pateix una greu pressió metropolitana fruit del col·lapse territorial i de l'esgotament del model de creixement". La nova plataforma adverteix que "les grans infraestructures existents i les projectades, el creixement urbà progressiu o l'expansió industrial són exemples vius d'un model que situa el paratge natural de Montserrat en una situació de perill imminent".

El maig de 2007 es va presentar el projecte de decret d'ampliació del Parc Natural, una reivindicació reclamada àmpliament pel veïnat de la zona. L'ampliació va representar un augment del 21% del territori per protegir, que passava de les 7.741 hectàrees a les 9.398. A més, aquesta ampliació suposava un augment qualitatiu, ja que dotava el parc d'una coherència territorial i obria noves perspectives dins el sector agrícola o turístic. Tot i així, tres anys després de l'aprovació inicial del projecte, l'a-

Tres anys després de l'aprovació inicial del pla, els polígons continuen creixent

provació definitiva encara no s'ha fet efectiva i les poblacions i els polígons industrials continuen creixent a la zona. El cas més significatiu és el polígon industrial que l'Ajuntament de Collbató fa anys que vol promoure a la falda de Montserrat.

La plataforma exigeix la creació d'una coordinadora de persones i entitats del territori per l'assoliment definitiu de l'ampliació del parc i reclama que "les decisions sobre el territori respectin les pautes de participació ciutadana real, facilitin una informació veraç i un temps de debat suficient i s'apliquin obeint els acords públics adoptats de forma transparent, legal i democràtica".

BARCELONA · L'ESPAI ES VA OKUPAR L'ANY 2008, DESPRÉS DE QUATRE ANYS D'ABANDONAMENT

Se suspèn el judici de desnonament per precari contra el CSOA La Carboneria

Manu Simarro

redaccio@setmanaridirecta.info

El centre social okupat i autogestionat (CSOA) de Sant Antoni, La Carboneria, va aturar el judici de desnonament per precari instat per la demanda presentada per l'empresa FBEX. El Jutjat de Primera Instància 48 de Barcelona va suspendre el judici del 8 de febrer per "un defecte formal reparable" en la redacció de la demanda comès per FBEX. L'empresa, que es troba en situació de concurs de creditors voluntari, no va presentar al judici l'autorització dels administradors concursals per poder interposar

L'empresa FBEX no ha presentat l'autorització dels administradors concursals per poder interposar una demanda

una demanda -com exigeix la llei concursal-, fet que ha aprofitat la part demandada per sol·licitar "una falta de legitimitat activa". La jutgessa no ho va reconèixer així, però va detectar la presència d'un "defecte formal reparable", per la qual cosa va donar cinc dies hàbils a FBEX per presentar les autoritzacions dels concursals. No obstant això, el CSOA La Carboneria no va aconseguir deixar sense efecte la demanda, però sí

ALBERT GARCIA

La façana de la Carboneria presenta un gran mural i un text de denúncia

que va posar pals a les rodes de l'empresa immobiliària.

Habitatge comunitari i centre social

La Carboneria, que va ser okupada l'any 2008, després de quatre anys d'abandonament, ha rebut el su-

port de l'Associació de Veïns del barri de Sant Antoni i de diverses entitats, cooperatives o altres cases okupades al llarg dels seus més de dos anys d'existència. Al seu interior, a part d'un projecte d'habitatge comunitari, s'hi fan tallers, exposicions i actuacions.

A més, compten amb una biblioteca amb connexió a Internet de franc, una sala de costura i una botiga de roba d'intercanvi.

Una de les quatre immobiliàries més grans de l'Estat espanyol

Darrere la demanda contra el centre social, hi trobem FBEX, una de les quatre immobiliàries més grans de l'Estat espanyol. El seu cas és representatiu de la forta davallada que va patir el sector immobiliari el 2008, fet que l'ha portat a deure (el 2010) més de 640 milions d'euros. Entre les persones creditors d'aquest deute, hi trobem particulars i famílies, que ja van interposar múltiples demandes per estafa contra promocions de FBEX a poblacions com Canet, Manresa, Montornès del Vallès o d'altres del País Valencià i Mallorca. L'actual situació de crisi fa témer els membres de La Carboneria que FBEX -que tot i tenir un patrimoni immobiliari abundant, no té liquiditat- no tingui cap intenció concreta respecte l'edifici, més enllà de deixar-lo buit, com ja va fer durant quatre anys, després d'haver expulsat part del veïnat mitjançant l'assetjament.

El CSOA La Carboneria, però, no és l'únic espai que es troba en perill de desallotjament. Al ja conegut cas del CSA Can Vies, cal sumar-hi el de l'Encoberta, una casa okupada del barri de Sants que s'enfronta a un procés de desnonament per precari, i el de K-La-Mar, una casa okupada de la Barceloneta que va ser desallotjada el 3 de febrer pels Mossos d'Esquadra.

JUANJO NORA

Marxa pels drets dels animals

La marxa contra la vivisecció i l'experimentació amb animals organitzada per Igualtat Animal va aplegar prop de 450 persones a Sant Feliu de Codines el 5 de febrer. Les activistes antiespecistes, arribades de Catalunya, València, Saragossa i Madrid, es van dirigir fins a les instal·lacions on la multinacional Isoquimen & Harlan Interfauna cria diferents espècies d'animals destinades a la investigació mèdica, científica i militar. La protesta també es va solidaritzar amb les activistes anònimes que l'1 de gener van alliberar 36 gossos del mateix centre. Els Mossos d'Esquadra van protegir les dependències de la multinacional. Durant l'acció no es va produir cap incident. JUANJO NORA

MIRALLS

Ernest Cañada

“El sector turístic sap
mostrar la seva
imatge amable”

pàg. 4 i 5

BON VIURE

Km 0: una iniciativa
que pretén potenciar
un consum més
racional i proper

pàg. 7

Quaderns d'Il·lacrúa 48

DIRECTA 215
9 de febrer de 2011

A l'empori editorial li creixen els nans

La concentració empresarial editorial que ha tingut lloc les darreres dècades ha fet que les macrocorporacions del sector s'hagin integrat en conglomerats comunicatius o hagin estat adquirides per indústries ben allunyades del món del llibre. Aquesta situació ha contribuït a la uniformització cultural i ha posat contra les cordes les editorials independents tradicionals, ja que les grans han integrat –de forma vertical– totes les protagonistes de la cadena editorial: autores, editorials, distribuïdores i llibreries. Enfront d'aquest model, les microeditorials independents, amb un concepte artesà de l'edició i en bona mesura ajudades per les possibilitats que ofereix Internet, mantenen una part del sector editorial allunyada de la lògica mercantilista.

Aliocha Gregori
afons@setmanaridirecta.info

L'edició sense editors¹

Durant les darreres dècades, hem assistit a un procés irrefrenable d'hiperconcentració empresarial en el món de llibre que ha tingut com a resultat l'actual repartiment del gruix del mercat mundial de l'edició entre tan sols sis oligopolis. A la vegada, aquestes macrocorporacions editorials s'han integrat en grans conglomerats comunicatius o han estat adquirides per indústries que tenen ben poc a veure amb el món del llibre, com ara empreses telefòniques, electròniques, etc. En aquesta bacanal capitalista, es donen casos com el del president del principal grup editor a França, Hachette, que alhora és el primer fabricant d'armes del país (i que difícilment publicarà cap llibre pacifista). O el del multimilionari australià Rupert Murdoch, president d'un dels principals hòldings comunicatius del món, que també engloba un imperi editorial, HarperCollins (i a la vegada és propietari dels Dodgers de Los Angeles; hom s'imagina que Don DeLillo no hi té res a veure).

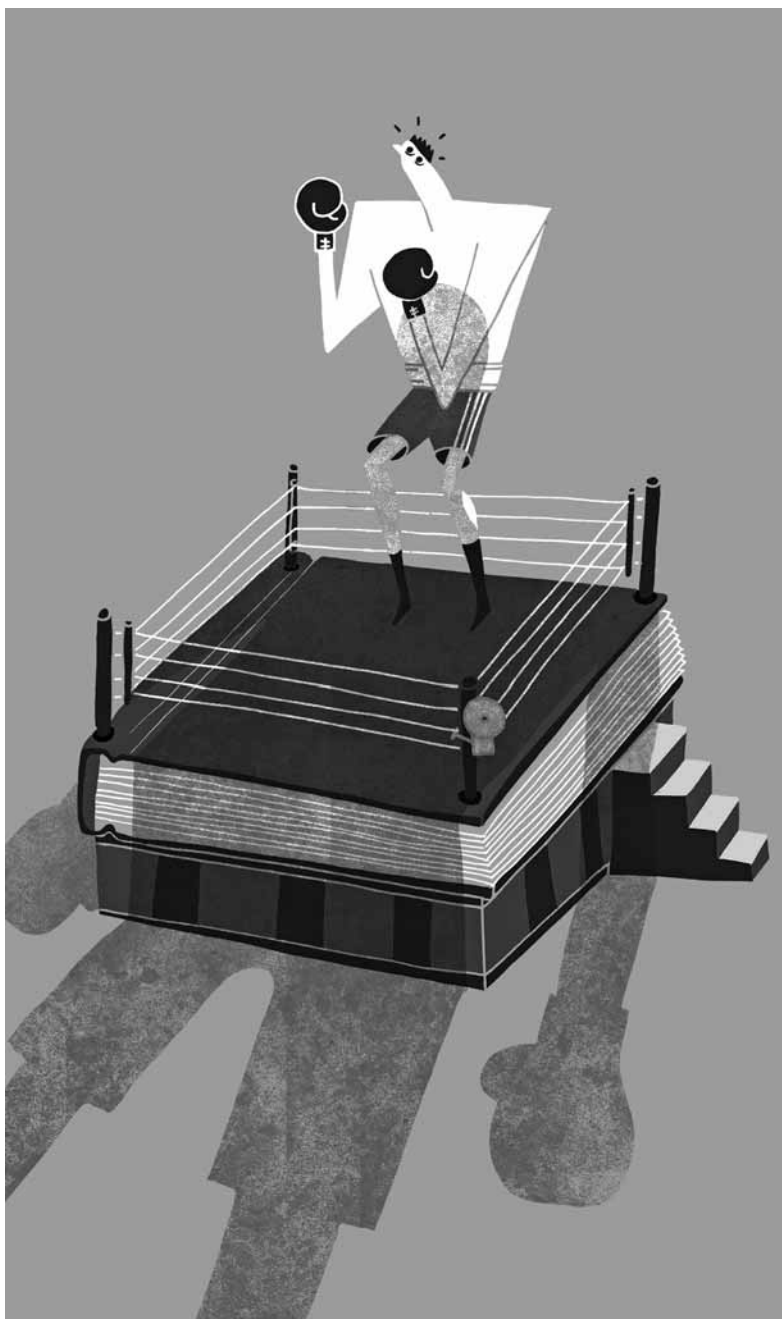
Aquesta situació no fa altra cosa que agreujar la uniformització cultural (tot i que els arbres de multiplicitat de productes i *gadgets* personalitzats no ens deixin veure el bosc del monolitisme) i, per tant, escanya la pluralitat i la lliure expressió, condicions indispensables pel desenvolupament d'una autèntica democràcia. A la vegada, la concentració editorial eixampla la bretxa entre el món occidental i la resta: tot i que l'accés a la informació pugui universalitzar-se lentament, la producció d'aquesta té un origen únic i el flux informatiu és unidireccional. Les petites i mitjanes editorials han hagut de sacrificar la seva independència per poder subsistir en el quadrilàter darwinista implantat per aquests grans grups. Però la lògica productivista que fomenten aquests últims i els

seus procediments arrossinats han deixat marges sense grapejar, en els quals florengen un estol de petites editorials independents. Així doncs, el panorama editorial actual experimenta l'escissió entre la concentració monopolista, per una banda, i l'atomització editorial, per l'altra.

Les grans corporacions han posat contra les cordes les editorials independents tradicionals a mesura que han integrat, de forma vertical, totes les protagonistes de la cadena editorial: autores, editorials, distribuïdores i llibreries. Un cas paradigmàtic, a l'Estat espanyol, és l'editorial Planeta. L'empresa de la família Lara ostenta el lideratge editorial (amb el seu propi segell i altres d'absorbits, com Paidós, Columna, Destino...) i, a més, forma part de l'accionariat del Grup 62,

El president del principal grup editor a França, Hachette, és alhora el primer fabricant d'armes del país

és a dir, controla –directament o indirectament– una gran fracció del mercat editorial. Pel que fa a la distribució (un dels grans *handicaps* de les petites editorials), Planeta ha comprat el 50% de la principal distribuïdora de llibres de l'Estat, Logista. Cal tenir en compte que la distribuïdora s'emporta un 40% del preu del llibre. L'any passat, en consorci amb tota la resta de grans empreses editorials, Planeta va llançar una iniciativa destrallera de venda de llibres electrònics, Librande, de la qual parlarem més endavant. I, finalment, té els seus propis punts de venda de llibres, com el Círculo de Lectores (50% de les accions) i la cadena La Casa del Libro.

IL·LUSTRACIONS:
Miguel Montaner

Però la convergència no acaba aquí. Aquests oligopolis també han integrat en el seu imperi altres sectors de la cultura com els *mass media*. Tornant a Planeta, aquest grup controla diversos mitjans de comunicació, tant a l'Estat espanyol com a l'Amèrica del Sud: *La Razón*, *Avui/El Punt* o *Antena 3*, entre d'altres. Així doncs, aquest gran oligopoli és el productor, distribuïdor, publicista i venedor dels seus productes, avituallat amb les armes més potents i abassegant les editorials, distribuïdores i llibreries independents, compeltant al dilema de vendre o desaparèixer.

Per aquests grans oligopolis, el llibre s'ha convertit en una mercaderia qualsevol amb un valor únicament de canvi. Només cal fer una ullada a la nòmina dels càrrecs directius d'aquestes grans editorials, la majoria dels quals—provinents del món de les finances—entenen el llibre com un producte qualsevol del qual poden esprèmer el màxim benefici econòmic. Aquesta lògica, com és evident, va en detriment de la qualitat i del risc: només es publiquen els llibres que es preveu que seran supervendes, sempre de les mateixes autores consolidades. Les úniques autores novelles que s'editen són les que ja han obtingut bones xifres en altres països, les mediàtiques o aquelles

que han guanyat un premi i, per tant, són les institucions les que subvencionen l'edició de l'obra. Aquest és un dels pitjors llasts per la literatura en llengües minoritàries, com el català: o es publiquen les autores ja consagrades, o bé les premiades (i, per tant, subvencionades).

—
La concentració editorial actualment imperant no fa altra cosa que agreujar la uniformització cultural i, per tant, escanya la pluralitat i la lliure expressió, condicions indispensables pel desenvolupament d'una autèntica democràcia
—

L'argument és el de sempre: "El públic només vol consumir *best-sellers* de metro"; per tant, les editorials serveixen la literatura que vol el públic enllaunada. O bé: "A l'Estat espanyol no es llegeix"; però, en canvi, s'inunda el mercat amb 70.520 llibres l'any, la immensa majoria dels quals són publicats per les grans editorials. L'únic que aconsegueix aquest

capció *a priori* és saturar el mercat i invisibilitzar altres propostes. Això no vol dir que les grans no publiquin llibres de qualitat. Ho fan a través de les editorials absorbides, amb obres de tiratge curt i de distribució molt menor que les candidates a ser supervendes, de les quals no esperen grans entrades econòmiques, sinó, simplement, que no siguin deficitàries i, sobretot, que els proporcionin prestigi dins el gremi i entre les lectures d'obres *cultes*. És a dir, són una mera marca a la coberta del llibre.

És per això que, a l'Estat Espanyol, no ha ocorregut—almenys encara, o no a tan gran escala com en el món anglosaxó—la desaparició de moltes editorials tradicionals de prestigi, sotmeses a exigències de rendibilitat inassumibles (amb les conseqüents pèrdues de llocs de treball), ni tampoc s'han eliminat del tot les col·leccions de llibres de *pensament heterodox*. Un mateix grup editorial pot gastar-se una morterada publicant les reflexions de José María Aznar i aixoplugar editorials que publiquen, per exemple, llibres progressistes d'història. El que compta és fer diners. Fins quan haurem d'estar agraït a José Manuel Lara Hernández que publiqués obres d'esquerres durant el tardofranquisme?

Hi havia una colla d'amics amb un ordinador

Davant la producció en sèrie de les grans editorials, les microeditorials independents tenen un concepte artesà de l'edició. Les editores *outsider* publiquen allò que els ve de gust (la qual cosa, tanmateix, imprimeix una certa incoherència al seu catàleg), sense especular amb *best-sellers* ni plegar-se als dictàmens de la *censura del mercat*. Poques obres l'any, de factura molt cuidada i atractiva, que intenten "restablir el vincle emotiu entre la lectora i l'obra". Aquestes editorials *minúscules* publiquen allò que les grans defugen perquè no és comercial: autores marginals, oblidades, novelles, literatura perifèrica (literàriament i geogràficament), obres híbrides que ultrapassen les fronteres dels gèneres, etc. La diferència entre les grans editorials (que, com ja hem mencionat, sobretot pel que fa als llançaments de seves filials, no estan renyides amb la qualitat) i les microeditorials no rau (no pot raure) en el fet que les segones espiguin entre allò que llicencen o passi desapercbut a les grans editorials; els segells independents no es dediquen a rastrejar la perla oculta de la qualitat (només pel fet de ser minoritari, un producte ja és de qualitat?). De fet, des de les pàgines de tendències dels grans

La conversió del llibre en una mercaderia qualsevol amb valor únicament de canvi significa un dels pitjors llasts per la literatura en llengües minoritàries, com el català: o es publiquen les autores ja consagrades, o bé les premiades (i, per tant, subvencionades)

Allò que diferencia les microeditorials és la filosofia autogestionària, l'ètica professional i la finalitat no materialista, així com una organització molt horitzontal

grups comunicatius, ja s'ha procurat transmetre la imatge, tan aflagadora com condescendent, de les microeditorials com a *okupes* consentides d'un petit nínxol de mercat, que efectuen una tasca complementària a la seva. Allò que diferencia les microeditorials és la filosofia autogestionària, l'ètica professional i la finalitat no materialista, així com una organització molt horitzontal (que caldria esperar que no estigués induïda per la manca de recursos i que, en la mesura que els segells petits creixessin, no obligués a adoptar models tradicionals o d'organització flexible tan a la moda, que només encobrixen formes *chic* de precarització del treball).

La tan últimament blasmada Internet (cova de "lladres", "terroristes", "antisistema", "pederastes"...) ha estat un dels factors que ha fet possible la pervivència de les editorials petites. Si aquestes poden plantar cara a les més grans és gràcies a les noves tècniques de promoció que ofereix la xarxa. Tanmateix, un assumpte crucial que segurament les microeditorials no han acabat de repensar és el de la distribució. Normalment, utilitzen un sistema clàssic i estantís de distribució, que, evidentment, no pot competir amb el de les grans corporacions, que, en aquest aspecte, juguen a casa. Al punt de venda, les obres publicades per les microeditorials només tenen una visibilitat notòria a les llibreries independents però amb prou superfície i una clientela fidel que compra llibres de qualitat. Als grans establiments, la decisió sobre quins llibres s'exposen es pren en funció d'una equació entre vendes previsibles i superfície. Per tant, és en la distribució i en el punt de venda on l'abisme entre les microeditorials i les més grans es fa més notori.

De nou, les noves tecnologies ofereixen la possibilitat d'escurçar distàncies, en reduir les despeses de la cadena editorial. En primer lloc, la venda a través d'Internet elimina les intermediàries. Per altra banda, ens trobem a les alborns de la gran batalla del món editorial del segle XXI: el llibre electrònic. Ja sigui pel romanticisme de l'objecte físic, ja sigui a causa de la còpia gratuïta (una qüestió gens fàcil de resoldre), sembla que les microeditorials (ni tan sols les literària-

ment més avantguardistes) encara no s'han posicionat en relació a la qüestió del llibre digital. Les grans editorials se'ls han avançat a corre-cuita i de manera potinera i s'han associat a l'esmentat projecte Librandia, que, després de múltiples problemes de sortida (que tenen relació amb la incompatibilitat de formats), ha disminuït la seva oferta a la meitat. Sembla clar que el propòsit de Librandia no és altre que la denúncia i la persecució de la pirateria bibliogràfica. El seu fracàs ha servit perquè les grans editorials hagin constatat la immaduresa del procés de convergència digital del llibre i, consegüentment, hagin retardat la necessària reconversió d'un sector envellit amb la finalitat de mantenir l'*statu quo* editorial. El fracàs ha estat dissimulat llançant una baladrera ofensiva per criminalitzar les internautes com a paràsits del treball aliè, etzibant la ja clàssica jeremiada catastrofista de l'atac a la cultura, del greuge a l'autora (que, tanmateix, sempre és la menys agraciada en el repartiment de beneficis editorials) i de la ruïna de les llibreries. La llei Sinde no és aliena a aquesta ofensiva.

Convindria preguntar-se si les reticències vers el llibre electrònic (ja sigui per romanticisme, ja per *ergonomia*, ja per la desaparició de l'objecte físic i el sentimentalisme que s'hi associa, ja per la suposada *deshumanització* de la lectura...) no tenen l'efecte, ara per ara, d'afavorir els *lobbies* editorials. La seva implantació generalitzada abaratiria els preus de producció i distribució (o els reduiria a zero) i, per tant, també hauria de reduir els preus de venda (cosa que semblen no haver entès les grans editorials, estentades a mantenir a tota costa els seus índexs de beneficis), a més de disminuir l'impacte ecològic de la producció. Ara, només manca que el llibre electrònic es vengui a un preu mòdic, cosa que —de ben segur— les grans editorials impediran fins que hagin trobat la fórmula de mantenir el seu balanç de guanys.

1-. 'Edició sense editors' és el títol d'una obra d'André Schiffrin, en la qual l'autor fa un recorregut per les transformacions de l'edició durant la segona meitat del segle passat, a partir de la seva experiència com a petit editor engolit per un oligopoli. Destino (Planeta) va publicar el seu llibre en castellà.

'Do it yourself': la microedició literària a Barcelona

Barcelona és un formiguer de microeditorials que fan de la ciutat una capital de la *bibliodiversitat*. Alguns exemples: Blackie Books i Alpha Decay, dues editorials *indie* especialitzades en llibres de contra-

independència editorial: la *trilogia Deptford*, del canadenc Robertson Davies. Segueix aquest mateix camí Àtico de Llibres (a la qual enguany li ha funcionat molt bé *Leviatán* o la ballena, de Philip Hoare). En una línia editorial menys nítida (la dispersió és una característica intrínseca de les microeditorials), podríem afegir Cabaret Voltaire, Llibres del Silencio, Llibres del Zorro Rojo, Barril & Barral, Barataria i un llarg etcètera.

La manca de recursos fa que molts d'aquests segells només editin en castellà per abastar un mercat més ampli, de manera que aquesta proliferació de la microeditorial no és tan palesa en llengua catalana. Hi ha petites i mitjanes editorials independents que resisteixen, com Edicions de 1984, Meteora, Angle, Edicions de l'Albí, etc... I, és clar, les *grans* independents, com Quaderns Crema (que, de fet, va ser cooptada pel Grup 62, però manté llibertat de moviments). Dins el *model* de microeditorial moderna, hi podríem incloure Llibres de L'Índex (que va néixer amb com a resposta a la concentració del mercat editorial català i que, des de 1990, ha publicat un extens catàleg d'allò més anticonvencional), així com Tria Llibres, una iniciativa editorial molt atractiva i honesta que aposta decididament per la modernització del sector, ja que ha estat pionera a assajar una forma de distribució basada en la impressió digital per encàrrec.

La manca de recursos fa que la majoria de microeditorials només editin en castellà per abastar un mercat més ampli, de manera que la proliferació de segells petits no és tan palesa en llengua catalana

cultura, més *sixties* la primera (Jerry Rubin, Richard Brautigan...), més caça-talents la segona (Pola Oloixarac, Luna Miguel...). Del mateix caire, Alfàbia i Melusina. Amb un catàleg nodrit de traduccions inèdites d'autors de culte, la degana de les microeditorials barcelonines, Minúscula, que publica autors centreeuropeus testimonis de l'*edat dels extrems* (actuals, com Hans Keilson, o clàssics, com Joseph Roth, Klaus Mann o Karl Kraus); i també Llibres del Asteroide, que introdueix autors europeus i americans com Miklos Banffy, Léo Malet o William Maxwell, desconeguts a casa nostra. Aquest últim segell, a més, és el responsable d'un petit *best-seller* dins de la

El llibre de Neil Postman 'Divertir-nos fins a morir' (Llibres de l'Índex, 1990) dibuixa una societat on es produeix molta informació però sense oferir cap context per a la seva comprensió

Mel Santamaría

Ernest Cañada: “La indústria turística per mostrar una

pel litoral. Cal dir que no tot el que s'havia projectat i publicitat s'ha acabat construint i posant en marxa, però l'especulació del sòl ha estat present en la base de molts negocis.

Quins impactes ha tingut el turisme de masses en les societats centreamericanes?

La concentració d'aquest desenvolupament turístic residencial en determinats territoris ha provocat impactes ambientals, socials i econòmics importants. La *turistització* d'aquests espais s'ha basat en un procés d'*acumulació per despossessió*, que ha suposat l'apropiació de la terra que estava en mans de petits camperols. L'ús intensiu d'aigua per satisfer les demandes del turisme residencial ha entrat en competència amb els usos i les necessitats comunitàries. A més, la presència d'aquest nou tipus d'activitat ha trencat la territorialitat tradicional de les comunitats rurals perquè ha impedit l'accés a determinats camins de pas o a les costes. D'aquesta manera, assistim a un procés incipient d'*elitització* del territori rural costaner. Això és molt clar a llocs com Guanacaste (Costa Rica). L'espai es transforma en funció dels interessos de l'acumulació de capital i de la satisfacció dels interessos de sectors socials més adinerats i no pas en funció de les necessitats de les pròpies poblacions d'allà on s'assenta aquest tipus de desenvolupament. Si mirem destinacions turístiques properes, com la Riviera Maya a Mèxic, o Bávaro-Punta Cana a la República, on aquest tipus de processos està molt més desenvolupat, podem veure cap on apunta aquest model d'urbanització.

El model turístic basat en els vols internacionals a qualsevol lloc del món o per mitjà de creuers no és sostenible

Hi ha experiències concretes de lluita i resistència, però manca una visió de conjunt de la gravetat d'aquest procés de 'turistització'

Aquest procés de transformació del territori i de noves activitats genera llocs de treball per la població local?

La transformació territorial que està en curs no hauria estat possible sense un procés de mobilització de mà d'obra impressionant, però, molt sovint, es recorre a població immigrant. I les condicions dels treballadors immigrants –en la majoria de casos en estat d'il·legalitat– es caracteritzen per la precarietat, l'escassa protecció social i els impediments a la seva sindicació. Aquest és el cas, per exemple, dels treballadors de la construcció nicaragüenses a Costa Rica, a zones com Guanacaste. Trobem un exemple clar en el trist episodi de la mort per intoxicació d'un obrer nicaragüenc que treballava en la construcció de l'Hotel RIU Matapalo, a Costa Rica. El mes de novembre de 2008, més de 200 obrers van caure malalts per les condicions insalubres del campament on vivien. Com a resposta, els treballadors van provocar diversos incidents, com la crema d'un autobús, fet que va desencadenar un gran escàndol i que va obligar el Ministeri de Salut a clausurar temporalment la construcció. Ara, ja torna a funcionar com si mai no hagués passat res. En realitat, el recurs dels treballadors immigrants en condicions de vulnerabilitat és una constant en la construcció dels complexos hotelers-residencials. A la República Dominicana, aquesta feina la fan els treballadors haitians i, a la Riviera Maya, els centreamericans.

Per apoderar-se de parts senceres d'un país, les multinacionals estrangeres deuen necessitar la complicitat de la classe governant i d'unes lleis favorables, no?

Això és totalment cert. Els governs centreamericans han apostat de forma decidida pel turisme i l'atracció d'inversió estrangera, com a mínim, des de mitjans dels anys 90. L'any 1996, els governs de la regió van signar la Declaració de Montelimar, que situava el turisme com un eix estratègic de l'economia regional i a través de la qual es comprometien a sumar esforços per projectar-se com

Ernest Cañada és investigador, especialitzat en desenvolupament rural, turisme i comunicació social. Resideix a Nicaragua des de l'any 2005. Actualment, és coordinador de l'ONG Alba Sud i membre del Grup d'Investigació en Sostenibilitat i Territori de la Universitat de les Illes Balears, on prepara la seva tesi doctoral sobre conflictivitat turística al sud de Mèxic, l'Amèrica Central i el Carib. Entre les seves darreres publicacions, destaquen: *Turismo en Centroamérica, nuevo escenario de conflictividad* (Editorial Enlace, Managua, 2010), *Turismo y desarrollo. Herramientas para una mirada crítica* (Editorial Enlace, Managua, 2006) i, juntament amb Jordi Gascón, *Viajar a todo tren. Turismo, desarrollo y sostenibilidad* (Editorial Icaria, Barcelona, 2005).

Mariona Ortiz
miralls@setmanaridirecta.info

Quina importància té el turisme a l'Amèrica Central?
A l'Amèrica Central, el turisme s'ha convertit, de manera accelerada, en un eix d'acumulació de capital important. Aquest prota-

gonisme creixent forma part, en realitat, d'una transformació estructural de l'economia de la regió. En poc menys de 30 anys, ha passat d'inserir-se en el mercat mundial a través de l'exportació de productes agropecuaris tradicionals (especialment cafè, sucre, cotó, plàtans i carn) a fer-ho d'una forma més complexa i diversificada. Ara, l'entrada de divises es deu a les remeses dels treballadors i treballadores que es veuen obligats a migrar a l'estranger, les *maquiles*, els productes agropecuaris tradicionals, els nous cultius produïts de forma intensiva (com la pinya o la palma africana) i el turisme, fonamentalment. Aquest model econòmic continua sent molt vulnerable i es basa en una explotació intensa de la força de treball –tant a l'estranger com als seus mateixos països– i dels recursos naturals.

Quines són les característiques del model turístic?

A l'Amèrica Central, encara hi coexisteixen diverses estructures turístiques. Les iniciatives més tradicionals de petita i mitjana empresa local –i fins i tot d'organitzacions comunitàries– continuen presents, però les empreses de gran capital –transnacional i de la mateixa regió– són les que predominen realment i les estan protagonitzant aquesta nova dinàmica. Des de l'any 2008, la crisi econòmica internacional ha disminuït el ritme de creixement turístic que es va produir de forma accelerada entre finals dels anys 90 i el 2007, però les seves tendències de fons continuen. Les costes de l'Amèrica Central –especialment al Pacífic de Costa Rica, Nicaragua i Panamà– i algunes ciutats colonials –com Ciudad Antigua a Guatemala o Granada a la mateixa Nicaragua– es veuen com un lloc ideal per atraure jubilats nord-americans i canadencs, a més dels sectors amb més recursos dels mateixos països de la regió. El resultat ha estat l'impuls de noves formes de turisme residencial, que combinen grans complexos amb hotels de cadenes internacionals i habitatges de segona residència, ports esportius, centres comercials i altres serveis per aquests sectors benestants. Aquest model, que és el que predomina avui dia en la indústria turística, es combina amb la presència creixent de creuers i desenvolupaments immobiliaris de caire residencial que es van estenent

FOTOGRAFIES:
Anna Murillo

“El turisme ha tingut una gran capacitat d’imatge amable i beneficiosa”

una destinació turística única. Des d’aleshores, a més d’accions de promoció conjunta, a tots els països de l’àrea, s’han succeït una sèrie de polítiques dirigides a atraure aquesta inversió, ja fos oferint incentius fiscals de tot tipus, donant facilitats als jubilats estrangers, conferint més seguretat jurídica sobre la propietat als inversors, reordenant l’estatus de les costes... Els beneficiaris d’aquest procés no han estat només els capitals transnacionals, sinó que cada cop hi ha més presència i protagonisme dels grans grups empresarials locals que ja actuen a una escala regional i que han posat en marxa inversions turístiques residencials a gran escala. La venda de bancs de capital nacional a països com El Salvador –on, entre el 2005 i el 2007, quatre bancs van passar a mans estrangeres– o Nicaragua ajuda a entendre la disponibilitat de recursos de la burgesia local per emprendre grans inversions turístiques residencials.

Quins conflictes ha generat aquesta transformació dels països a través del turisme?

El procés de transformació turística ha desfermat diferents reaccions i formes de conflicte. Hem identificat cinc grans expressions de conflictivitat. En primer lloc, destaca la resistència d’algunes comunitats rurals davant els processos de desposseïció, principalment de la terra i l’aigua, així com la ruptura de la seva territorialitat, desarticulada per la nova funcionalitat turística. Un altre nivell de conflictivitat sorgeix quan l’activitat turística es posa en marxa i es duen a terme pràctiques abusives, fins i tot il·legals. Això

provoca la reacció de diferents agents socials, organitzacions de veïns, grups ecologistes i algunes autoritats locals, que tracten de posar fre als abusos que genera la urbanització turística. La pressió imposada per la indústria turística per desregular les legislacions i les polítiques nacionals en qüestions com la fiscalitat, l’accés a les costes, etc. representa un tercer escenari de conflicte. El quart àmbit de conflicte té relació amb la diversitat del capital turístic, els seus diferents interessos i les seves contradiccions internes. L’expansió de les activitats turístiques residencials protagonitzada pels grans capitals, tant d’origen transnacional com regional, ha suposat un progressiu desplaçament del petit i mitjà empresari, o la seva subordinació a aquests. Finalment, la reacció davant la degradació i la precarització de la vida i les condicions laborals de la força de treball, tant en la construcció com en els serveis turístics, ha obert un altre front de conflictivitat.

Quines han estat les respostes socials davant aquest creixement turístic i les seves conseqüències?

En termes generals, els conflictes turístics a l’Amèrica Central han estat localitzats i els han protagonitzat sectors molt directament vinculats a l’impacte d’una determinada iniciativa, o bé es plantejegen en termes molt reactius, sense capacitat per evitar la dinàmica global. En algunes zones com Guanacaste (a Costa Rica), on més ha avançat el desenvolupament turístic residencial, hi ha una forta experiència de lluita i resistència davant de determinats projectes. Però, en general, falta una visió de conjunt de la gravetat de les

transformacions que està comportant aquest procés de *turistització*. El mateix moviment altermundista –tan actiu en altres sectors com el de les activitats extractives, per exemple– ha tingut grans dificultats per reconèixer que el turisme era una font d’amenaces. Per altra banda, la indústria turística, tant internacionalment com a la regió, ha tingut una gran capacitat per mostrar una imatge amable i beneficiosa pel conjunt de la societat. Les estratègies de Responsabilitat Social Corporativa i de cooptació d’autoritats i tècnics municipals, empresaris locals, cooperatives, etc. han contribuït a reduir la capacitat de resistència de les poblacions locals. Realment, preocupa i inquieta que un procés de transformació social tan profund i lesiu amb els interessos de la majoria de la població s’estigui produint amb una capacitat tan escassa de reacció i confrontació social.

Hi ha alguna possibilitat que aquest procés de transformació del territori sigui reversible? Com es poden reduir els impactes socials i ambientals que s’han generat?

És realment complicat. Malgrat tot, hi ha experiències de lluita i resistència que han tingut èxit i que ens animen a pensar que encara s’hi pot fer alguna cosa. En trobem un exemple a Sardinal, també a Guanacaste. L’intent de construir un sistema de canalització d’aigua per atendre les necessitats de la indústria turística de la zona i garantir el seu creixement va topat amb la mobilització comunitària i d’organitzacions ecologistes, que finalment van aconseguir que el Tribunal Constitucional de Costa Rica dictaminés en contra de la construcció proposada. Malauradament, aquests casos no són majoria a l’Amèrica Central, però sí que hi ha molts conflictes oberts que s’oposen al model de desenvolupament turístic que es va imposant. Aquestes lluites, encara que es perdin, són molt importants. Si no hi hagués cap forma de discrepància, l’allau turística encara seria més gran.

Les estratègies de Responsabilitat Social Corporativa i de cooptació d’autoritats i tècnics municipals, empresaris locals, cooperatives, etc. han contribuït a reduir la capacitat de resistència de les poblacions locals

Què es pot fer, des de casa nostra, per contribuir als processos de resistència?

Cal prendre consciència, en primer lloc, que el turisme és un fenomen social que té unes dimensions enormes; estar alerta davant els fets que passen en aquesta indústria, que no són qualsevol cosa. I per tant, difondre i ajudar les manifestacions de resistència social que van apareixent. El protagonisme del capital turístic d’origen balear i català en l’àmbit internacional és molt gran i, per tant, ens trobem en un escenari privilegiat per informar, pressionar i denunciar el que fan aquestes empreses a d’altres bandes del planeta. Una altra cosa que cal fer és repensar la forma de concebre el turisme i el temps de lleure. El model turístic basat en els vols internacionals a qualsevol lloc del món o per mitjà de creuers no és sostenible. La càrrega de gasos d’efecte hivernacle que genera la indústria turística és insuportable. Cal decreïxer. Per altra banda, l’oci d’uns quants no pot basar-se en la degradació de les condicions socials i ambientals d’uns altres. Aquí hi ha un problema cultural de fons. Creure que tenim dret de gaudir, durant uns quants dies l’any, de la sensació de poder i luxe que ens proposen les cadenes hoteleres internacionals és un parany. Ningú no té el dret d’explotar altres persones i territoris. Ja ho deia Pasolini que, en realitat, la burgesia no era una classe social sinó una malaltia. Tenim dret al descans i el lleure, però les nostres opcions de consum han de ser coherents amb un model social més equitatiu i sostenible. Per tant, hauríem de potenciar la proximitat i els actors socials arrelats al territori, iniciatives a petita escala. I quan, excepcionalment, es programen viatges internacionals, apostar per les iniciatives de base comunitària o que estan en mans de petits i mitjans empresaris amb pràctiques més properes a aquestes idees.

El conflicte de l’Hotel Occidental Allegro Papagayo

Explica’ns un exemple de lluita local que hagi tingut èxit.

Durant el mes de gener de 2008, els habitants del barri d’El Gallo, a Liberia, Guanacaste (Costa Rica), acompanyats per les organitzacions ecologistes Confraternidad Guanacasteca i Asociación Guanacasteca Defensora de la Zona Marítima Terrestre, van denunciar que l’hotel Occidental Allegro Papagayo –ubicat a la platja de Manzanillo– estava abocant aigües negres de forma il·legal. La cadena Occidental Hotels és de capital espanyol i té

com a principals accionistes el BBVA i Amancio Ortega, president del Grup Empresarial Inditex.

On abocaven les aigües negres?

Inicialment, les havien llençades a una platja propera, però, més tard –i arran de les molèsties que causaven als seus mateixos hostes–, les traslladaven en camions a un abocador proper a Liberia. Els denunciants van explicar que, durant el transport, una part de les aigües queia pel camí, esquitxava la gent i provocava greus problemes de salut pública.

Com va acabar la denúncia?

Els mitjans de comunicació se’n van fer ressò i l’escàndol públic i la pressió sobre les autoritats va ser tal que, el 5 de febrer de 2008, el Ministeri de Salut va clausurar temporalment l’hotel fins que no habilités una planta de tractament. No va ser fins al setembre del mateix any que es va permetre la seva reobertura, després d’haver habilitat les infraestructures necessàries. Un cost prou baix pels danys causats i que posa en evidència l’altra cara del turisme que no s’acostuma a publicitar.

Salvem el Gaià: un raig de vida per revitalitzar la terra

La mobilització ciutadana permet explorar un futur sostenible pel Gaià

Còmic reivindicatiu de la plataforma

La plataforma d'entitats constituïda al Tarragonès arriba al seu desè aniversari amb el repte de recuperar el cabal del riu i que les terres dels seus voltants passin a formar part de la xarxa de parc naturals.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

Una vintena d'entitats mediambientals van participar al Pont d'Armentera (Alt Camp) a l'onzè Fòrum Terres del Gaià durant el mes de novembre passat. Durant una intensa jornada de debat, representants dels diferents grups van subscriure la necessitat que l'entorn del riu comprès entre el pantà de Gaià i la seva desembocadura rebri la categoria de Zona Protegida d'Interès Natural (PEIN). Amb aquesta consideració, els col·lectius van

indicar que es tancarien 40 anys de lluita per la preservació d'un riu que, des de 1975, pateix una de les situacions més injustes per les quals pot passar qualsevol ecosistema mediterrani. Aquell any, el cabal que neix a Santa Coloma de Queralt —dins els contraforts de la depressió central— i que creua la serralada prelitoral va quedar interromput totalment per la construcció de l'embassament de Catllar, destinat a desviar les aigües per a la indústria petroquímica del Camp de Tarragona.

Aquesta instal·lació, propietat de la multinacional de l'Estat espanyol Rep-

sol, ha deixat el tram d'onze quilòmetres fins al seu desguàs pràcticament sec i amb unes dosis altes de contaminació, fet que ha perjudicat l'activitat econòmica i la biodiversitat de les poblacions situades al seu pas.

D'aleshores ençà, diversos col·lectius han treballat per evitar la degradació de la zona i, des de la xarxa Salvem el Gaià, constituïda el 1999, exigeixen un cabal digne i ecològic que revitalitzi aquest valor històric i mediambiental. "Fins el moment, les mesures polítiques han estat insuficients i toves, perquè els beneficis i l'ocupació —malauradament— acostumen a prevaldre per sobre de la natura. El riu Gaià, com la resta de rius catalans, ha servit per abocar brossa, runes i, fins i tot, per encabir un col·lector d'aigües fecals al bell mig de la seva llera, un escull insostenible en vista a salvaguardar aquest patrimoni biològic", assenyalen les entitats.

Sostenibilitat en joc

En el transcurs d'aquest període, Salvem el Gaià ha mantingut una intensa labor pedagògica i reivindicativa, amb estudis sobre l'impacte natural i socioeconòmic que causa la presa de Catllar. No hi han faltat la presentació d'al·legacions, les denúncies a les instàncies comunitàries i les accions contra la desídia de Repsol a l'hora d'aplicar protocols respectuosos amb el paisatge.

Entre les últimes accions, destaca el simulacre de bany que va organitzar una colla d'activistes el novembre passat a la Torre d'en Guiu, a Catllar, per reivindicar l'establiment del cabal ecològic. Aquesta acció, emmarcada en el BigJump, una campanya celebrada a tota Europa pel moviment ecologista, va obrir la porta perquè Repsol es comprometés davant l'Agència Catalana de l'Aigua a estudiar la recuperació de la biodiversitat del riu, l'agonia del qual ha fet desaparèixer la seva fauna icteològica, la seva vegetació de ribera i el corredor ecològic que el conformava. "La falta de cabals a la plana de Tamarit també ha suposat la intrusió salina a l'aqüífer i la falta d'aportació de sorra i còdols a la platja", afirmen des de Salvem el Gaià.

El compromís de Repsol, a qui s'instà a complir la Directiva Marc de l'Aigua relativa a preservar els cabals de rius i aqüífers, ha obert el debat sobre el futur de les terres que envolten el Gaià. "Tenim damunt la taula la tria de quin futur volem per les nostres terres, essent conscients que la iniciativa ha estat des del teixit social més que no pas de l'institucional", expliquen les entitats. Per totes elles, "és l'oportunitat d'avançar fermament en la recuperació i conservació de l'activitat agrícola a les terres del Gaià, ja que, sense pagesia, no hi ha manera que econòmicament se sostingui".

La pressió ha obligat Repsol a estudiar la demanda del cabal ecològic d'aquest riu emblemàtic

El Fòrum del Gaià impulsa el debat sobre la recuperació de l'activitat agrícola i social dels entorns

En paral·lel a Salvem el Gaià, que avui agrupa una assemblea de 50 entitats i activistes de la comarca, el Fòrum de debat integra el riu en la defensa d'un model social alternatiu, on la població actua com a agent reguladora de la zona. Mentre els diferents grups estableixen aquest sistema harmònic de viure a la natura, la plataforma continuarà la seva tasca en defensa d'un riu que, abans de 1975, cohesionava i donava vida i sentit col·lectiu a les habitacions del Gaià.

Km 0 ho fa al costat de casa

Crear una marca que identifiqui els productes de les agricultores o ramaderes que ho desitgin perquè les consumidores sàpiguen de quin àmbit geogràfic prové un producte és l'objectiu del projecte

Àlex Moreno Navarro
bonviure@setmanaridirecta.info

La iniciativa pretén conscienciar i potenciar un consum més racional i proper. Tal com explica la presidenta d'ASAJA, Rosa Pruna: "Aquesta racionalitat passa per tornar a uns patrons de consum i de venda més tradicionals i que han estat abandonats; per fomentar el consum de productes de temporada i els productes locals i, per tant, propers, com s'havia fet sempre". El projecte Km 0 s'estructura en tres grans eixos: millorar el medi ambient i frenar el canvi climàtic; donar suport a les produccions locals perquè accedeixin a canals comercials, i informar les persones consumidores, que cada vegada són més sensibles a qüestions com la nutrició i la seguretat alimentària i que volen conèixer l'origen dels productes que consumeixen, així com els seus mètodes de producció.

La tendència del món globalitzat ha estat mercantilitzar totalment l'alimentació, de manera que hi ha aliments que donen la volta a mig món abans d'arribar a la nostra taula. Així, tot i que el preu de compra d'aquests productes pot semblar assumible per les consumidores, en realitat, porta associats uns costos i unes despeses molt elevades. D'una banda, el cost ambiental, ja que el transport utilitzat sempre genera contaminants. De l'altra, l'empobriment i la marginació de la nostra pagesia; totes les ramaderes i agricultores amb qui hem parlat ho afirmen: "Avui dia es perden diners, no se'n guanyen".

El projecte Km 0 s'estructura en tres grans eixos: millorar el medi ambient i frenar el canvi climàtic; donar suport a les produccions locals, i informar les persones consumidores

La gent agricultora i ramadera de casa nostra ha de fer front als controls que dicten tant la Unió Europea com l'Estat i la mateixa Generalitat pel que fa a qualitat i contaminació i han de suportar una càrrega impositiva elevada i una intensa burocràcia. A més, s'ha permès i es permet l'entrada al mercat de consum de productes que provenen de territoris on aquests controls i càrregues no existeixen, cosa que els atorga una situació molt privilegiada a l'hora de competir. I, és clar, aquests productes que provenen d'altres territoris no els fan petites productores, sinó grans empreses controladores de l'alimentació mundial. Tal com explica la presidenta de l'ASAJA, la mateixa Unió Europea s'ha donat del gran error que ha suposat aquest fet per l'agricultura de la Unió Europea,

que pràcticament està morta i no és rendible econòmicament.

L'exemple francès

L'ASAJA ha mantingut reunions amb la Generalitat per introduir una mesura que actualment s'aplica a França i que consisteix a marcar un preu mínim dels aliments de primera necessitat per evitar que els aliments que estan a un preu inferior al seu preu de cost entrin al mercat incontroladament. Així doncs, mentre en un hipermercat francès un litre de llet té un preu mínim d'uns 70 cèntims per imperatiu legal, a l'Estat podem veure com es ven a preus que rondan els 43 cèntims. El govern, segons Pruna, s'ha compromès a estudiar aquesta mesura "per salvar la nostra pagesia d'una mort que, si no es fa res, serà anunciada".

Cada cop són més les veus que demanen una regulació estatal dels preus de les

matèries primeres. Ara mateix, per exemple, l'encariment del preu dels cereals ha portat els col·lectius ramaders a una situació insostenible, ja que el pinso que utilitzen s'ha encarat tant que, amb el preu de mercat, estan perdent diners.

Aquest fet ha propiciat que es comencin a plantejar diferents propostes. El president francès, Nicolas Sarkozy, conscient que la fluctuació dels preus dels aliments bàsics pot ser un focus de crisis socials greus i de confrontacions civils (com la situació actual de Tunísia, Egipte o el Iemen, on la guspira que ha incendiat la revolta ha estat l'encariment dels preus dels aliments de primera necessitat), ha sol·licitat de manera urgent que Europa reguli els preus de matèries primeres com els cereals, que no permeti que s'acumulin grans reserves a d'altres territoris fora d'Europa únicament per poder especular en el mercat, i que es reguli de ple aquest mercat, que ara

Km 0. Fet al costat de casa. La presidenta de l'Associació Agrària de Joves Pagesos (ASAJA), Rosa Pruna, va presentar la iniciativa el dia 26 de gener al Museu del Bolet de Montmajor (Berguedà).

mateix es troba en la mateixa situació que qualsevol borsa de valors del món. Actualment, existeix una borsa de matèries primeres, a partir de la qual es juga a retenir o introduir grans quantitats de productes per fer variar el seu preu i poder augmentar la rendibilitat dels agents que hi especulen, cosa que aboca moltes productores del món a la misèria i porta moltes societats a la fam i a l'escassetat. Un exemple clar són els incendis que hi va haver el mes d'agost de 2010 a Rússia i que van afectar nombrosos cultius de blat; aquests incendis es van aprofitar per justificar un encariment del preu del blat, tot i que existien reserves suficients perquè això no passés.

Projectes com Km 0, o altres iniciatives com la compra a mercats petits o la compra local i ecològica, aporten beneficis molt importants: fan que la nostra pagesia pugui continuar existint, permeten que consumim productes de gran qualitat i contribueixen a fer que l'alimentació deixi de ser un gran negoci per alguna gent. Això sí, de la mateixa manera que cal conscienciar les productores que aquests esforços valen la pena, que s'ha de procurar no utilitzar intermediàries i que s'ha de tornar a engegar el mercat local, també cal conscienciar tothom que el consum més racional implicarà renunciar a moltes de les coses que fins ara s'entenen com a normals, com consumir el que es vol durant tot l'any o pagar uns preus que no cobreixen ni els costos de la producció del producte.

MÉS INFORMACIÓ:

- CAMPANYA NO ET MENGIS EL MÓN www.noetmengiselmon.org/.
- ORGANITZACIÓ SUSTAIN www.sustainweb.org/foodandclimatechange/archive_food_miles/.
- CENTRE DE RECERCA DE DESENVOLUPAMENT GLOBAL www.gdrc.org/uem/footprints/index.html www.gdrc.org/uem/footprints/food-miles.html.
- FAIRCOMPANIES. COMUNITAT I ACCÉS A EINES DE CULTURA SOSTENIBLE faircompanies.com/news/view/sapsallo-que-menges/.
- XARXA DE RECERCA SOBRE L'IMPACTE DELS ALIMENTS EN EL CLIMA (FOOD CLIMATE RESEARCH NETWORK) www.fcrrn.org.uk/.
- CLIMATE CHOICES AND CHILDREN'S VOICES www.climatechoices.org.uk/pages/food3.htm.
- VETERINARIS SENSE FRONTERES <http://www.veterinariossinfronteras.org/es/>.
- GRUP DE SOBIRANIA ALIMENTÀRIA D'ENGINYERS SENSE FRONTERES - CATALUNYA catalunya.isf.es/sobirania/recursos.php.
- ECOMENJADORS www.ecomenjadors.org/temes.html.

Football Dreams: tot Barça, tot marca

FOTOGRAFIA: Albert Garcia

Iaquest somriure? Un clavell morenet ben orgullós de ser del millor equip del món –per guanyador i per solidari– i de poder lluir l'equipament oficial. El blau, per Nike; el grana –a sobre del cor–, per l'escut, i la resta del pit per a unes Nacions Unides que necessiten publicitat permanent, perquè els mals governs no paguen les seves bones intencions.

Però, ara, caldrà comprar samarreta nova. *Just buy it.* És el que sap fer el nou president, patrocini i telesdeveniments globals: de jove promesa a les Olimpíades de 1992 a facilitador del Mundial de Qatar, del departament de màrqueting del COOB al de Nike Spain i Nike Amèrica Llatina. Qui –si no– va col·locar-nos la taca negra a la samarreta? Per suposat, les seves caríssimes pilotes oficials per a infants rics no estaven fetes per la mainada esclava: negar-ho tot, primera línia del manual de comunicació de crisi.

Emprenedor de mena, va passar de la mà d'obra al peu d'obra infantil i, amb la seva pròpia empresa de màrqueting esportiu, va muntar un macrocàsting de xavals africans al govern de Qatar. L'operació d'espòli a gran escala, però, tenia el nom per-

fecte: Football Dreams. Solidaritat de MBA: oferim oportunitats als millors i, de pas, els nacionalitzem. La resta, als lleons de les xarxes mafioses i dels somnis rebentats. 53 africans a la Champions, però cap selecció africana ha arribat mai a semifinals en un Mundial. Però, nosaltres, mai no hi tenim res a veure: és la corrupció, el desgovern, les guerres, *l'Àfrica...* ja se sap.

“Més que un club, una nova esperança global per als nens vulnerables”. Un lema útil per convertir-se en una desitjable marca global. Nike va pagar l'esperit solidari del Barça i, ara, el govern de Qatar –paradís de l'esclavitud i el malbaratament– ens pagarà el major contracte de patrocini esportiu del món per promocionar els nostres valors “de l'educació i l'esforç”. Els infants vulnerables potser saltin de la samarreta, oh, oh, oh. Tot ben trastocat perquè sembli ben coherent.

Clavell morenet: no va així. No som una marca, els principis no són per vendre-se'ls i els esportistes milionaris no són cap model educatiu. I visca el Barça!

Montse Santolino

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

ANÀLISI

La revolució no serà 'tuitejada'

Sergi Picazo

Als 4:30 de la matinada del dia 19 de juliol de 1936, les primeres tropes colpistes van sortir de les casernes de Pedralbes. Immediatament, les sirenes de les fàbriques de Barcelona van sonar per alertar la població. Les militants de les esquerres estaven preparades des de feia dies i van aixecar barrica des als carrers. Durant els dies previs, no era cap secret que s'estava gestant un cop militar contra la República: se'n parlava a la premsa i al carrer. Aquell dia, milers de persones van sortir a lluitar al carrer per la República i/o la Revolució sense dubtar. La història que segueix la coneix tothom. Això va passar als anys 30 i, evidentment, va succeir sense Internet.

Les protestes populars d'Egipte i Tunísia, com abans les de l'Iran o Moldàvia, han estat considerades les primeres revoltes verbigràfica de Twitter i Facebook. Les xarxes socials d'Internet, segons diu Malcolm Gladwell a l'article "Per què la revolució no serà tuitejada" publicat al *The New Yorker*, "han alterat la relació tradicional entre l'autoritat política i la voluntat popular perquè han facilitat que els que no tenen poder es coordinin i expressin les seves preocupacions". Gladwell, però, critica una excessiva eufòria tecnològica: es pot organitzar una revolució popular amb missatges a Facebook? Als països amb un índex d'accés a Internet baix, es pot formar un moviment de masses a la xarxa? Per què, en el cas iranià, quasi tota la gent que tuitejava sobre les manifestacions ho feia des d'Occident i escrivia majoritàriament en anglès i no en persa?

Amb eufòria o sense, Twitter ha guanyat protagonisme com a eina informativa durant els aixecaments antidictatorials al món àrab. Organitzacions com l'Observatori del Deute, l'Exgae, el centre social Can Vies o Intermón ja fa temps que s'han posat a treballar en el 2.0. Twitter, a mig camí entre una xarxa social i un microblog de 140 caràcters, serveix per fer el seguiment de les informacions i opinions d'altres usuaris i, alhora, per transmetre missatges propis. La informació és poder i els mitjans de comunicació s'han llançat a la caça del tuitaire. La comunicació alternativa, tot i quedar enrere pels recels que comportava Twitter com a empresa capitalista, ha reaccionat. El setmanari DIRECTA acaba de crear el seu Twitter (@La_Directa) i, en una setmana, ja acumula més de 430 seguidors. Entre la gent alternativa, el quinzenal *Diagonal* en té 2.700, la Kaos en la Red no oficial, 1.300 i *L'Accent*, 560. Les ràdios lliures també penen els seus podcast: Contrabanda (160) i Bronka (120).

L'era de la recomanació horitzontal

El documentalista Alberto Arce es lamenta: "Tant de bo hagués tingut un Twitter quan vaig quedar bloquejat a Gaza", ja que ell va ser l'únic periodista espanyol que va resistir sota el darrer bombardeig d'Israel a la Franja. Per contra, Twitter va resultar "una eina tremendament útil per actualitzar el que passava amb la Flotilla de Gaza i un dels periodistes d'Al-Jazeera va tuitejar el que passava fins al final".

La informació ha esdevingut horitzontal, informal: ja no depèn tant del que digui *El País* o TV3, sinó de les informacions periodístiques i les opinions recomanades per centenars de persones del teu voltant. Intersubjectivitat interconnectada. El periodista de Canal Solidari Jordi de Miguel resumeix l'ús de l'eina "com a prescriptor social, una bona selecció de gent a seguir i permet filtrar informació d'altíssima qualitat: és el meu reader social en temes que m'interessen". Com conclou l'activista Jordi Salvia, "els usuaris que

segueixen per Twitter fan un diari personalitzat que menja una mica d'aquí i d'allà" i, a més, "serveix per copsar estats d'opinió". Els *mass media* n'estan pendents i fins i tot emmotllen la seva línia editorial influïts pel que diu la gent". Activistes i lectores ja poden fer servir Twitter per, com diu l'activista de La-Ex.net, Gala Pin, "contrastar informació molt més enllà dels grans mitjans".

La difusió d'informació alternativa entra en una nova era horitzontal que servirà per trencar el cercle de les activistes convençudes i anar a parar a noves lectures. "Allà, se't reconeix per les habilitats i no tant per d'on vénis o qui ets: transversalitzas la transmissió d'informació", afirma Gala Pin. "Si fas ús d'etiquetes, pots aconseguir que la teva informació arribi a gent que no es mou en els teus cercles. El receptor, en lloc de descartar la informació per la font, s'interessa pel contingut". Les fonts són un punt de conflicte. Com diu la periodista Montse Santolino, Twitter serveix "per a

conseguir informació de qualitat filtrada per la meua xarxa i per moure la informació que m'interessa per la mateixa xarxa". Algunes tuitaires, però, es queixen d'un augment de l'endogàmia. Per exemple, la periodista Sol Ortega expressa que no més segueix "persones i mitjans que m'interessen i potser em perdo certs temes que no m'arriben. Se m'escapen certs punts de vista que no comparteixo. Em falta conèixer l'enemic".

Un dels avantatges del 2.0 és l'augment de la comunicació per sobre de la informació. De Miguel destaca: "Et permet accedir a fonts directes d'un conflicte i a interactuar amb elles". El mateix subratlla Santolino, però amb matisos: "La possibilitat de conversar i col·laborar és enorme. Però encara hi ha poca conversa, les piulades estressants es mengen la conversa". L'ús intensiu de Twitter té, clarament, un problema d'excés d'informació, per quantitat i velocitat. Amb d'altres paraules, De Miguel diu: "L'avidesa d'informació i la rapidesa amb què l'obtens pot arribar a donar-te una sensació equivocada de satisfacció/coneixement". Un consell per no perdre's, de Gala Pin: "Aprendre, amb temps, quins tuitaires són de fiar, quines són les teves fonts fiables".

Totes elles estan d'acord que Twitter, tal com diu Arce, "no permet l'anàlisi en profunditat, però sí aportar dades i actualitzacions". Ell veu el millor ús del microblog en cas de manifestació, repressió, guerra o catàstrofe i, aleshores, "el seu gran avantatge seria que una persona amb un mòbil amb Internet podria informar del que està veient a tot el món en directe, a gran velocitat i sense abandonar el lloc dels fets".

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coctv Nou Barris (Barcelona) coctv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org | Sants TV <http://sants.tv>

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge

assessorament constitució ajuts i subvencions formació

inform@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premià, 15, la planta - Bon 93 318 81 62

BarriSants.org

La Burxa

comunicació popular des de 1998

manduca

una alternativa amb productes de temporada procedents de l'agricultura ecològica i de proximitat

DE DILLUNS A DIVENDRES DE 13.30 A 14.00
ESPALDERS 6 - BARRIS DE SANTS

MENTARS PER ANUARRE PER GRUPS
Telèfon: 93 318 81 62
www.manduca.com

FES SENTIR LA TEVA VEU

Per l'alliberament de gènere, de classe i nacional!

coordinadora obrera sindical

www.sindcat-cos.org
info-cos@sindcat-cos.org

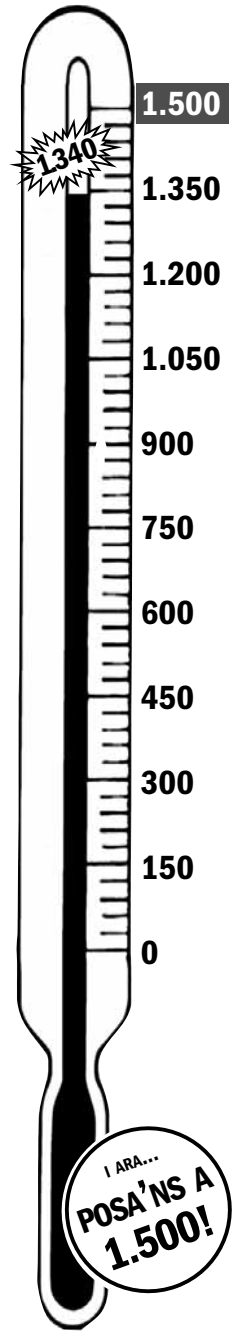
disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

**Tradi
cionà
ris**

Del 14 de gener al
15 d'abril de 2011

ATENCIÓ

Per totes les actuacions del Tradicionaris, que es facin al C.A.T., les subscriptores de la Directa teniu un 10% de descompte en el preu de les entrades. Podeu consultar la programació a: TRADICIONARIUS.COM

Directament presenta'ns!

> Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriviu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça <subscripcions@setmanaridirecta.info> o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Quiosc Punt i Coma · Guillell Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Rosselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patalo · Rubén Dario, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Llibreria L'Espiral · Ample, 4 | Llibreria La Siglantana · Av. La Aigueta, 128. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc de la gasolinera · Av. Pi i Margall, 120 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalia de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell · Caputxines 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Arameteix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALENCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

DESCOMPTE DIRECTA:
Presentant la següent entrada podràs gaudir de l'espectacle **NERÓ** de la companyia teatral La Quadra Màgica per només 5 euros.
Les funcions són els dissabtes a les 22h a la Sala PORTA 4 (Promoció vàlida per a dos persones del 15 de gener al 26 de febrer).

La Quadra Màgica presenta

NERÓ

Cada dissabte a les 22h a la Sala Porta 4

PORTA 4 c/ Església 4-6, Local 6 Junt a Pl. Vitreina de Garcia 931 854 840

5 euros

AUSOALTE

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

GRÈCIA · ESPEREN ACONSEGUIR PERMISOS DE TREBALL PER TOTA LA GENT NOUINGUDA, INDEPENDENTMENT DEL SEU ESTAT LEGAL

Una vaga de fam de 200 persones immigrades posa en fals el govern grec

Apostolis Fotiadis
Atenes

La vaga de fam que protagonitzen quasi 200 persones immigrades s'està convertint en un test entre la gent migrada i el govern grec. Una prova de fins on poden arribar aquestes persones per defensar els seus drets i fins on pot arribar l'administració per reprimir-les. El 25 de gener, 200 persones immigrades van ocupar la facultat de dret de la Universitat d'Atenes i es van declarar en vaga de fam fins que les seves demandes fossin escoltades. Des d'aleshores, sembla que la vaga no s'atura i el govern grec no pot continuar mirant cap a una altra banda.

Amb el suport d'organitzacions de l'esquerra extraparlamentària, les persones immigrants -la majoria provinents de països del Magreb i del nord d'Àfrica- protesten i esperen aconseguir permisos de treball per tota la gent immigrada del país, independentment del seu estat legal. Aproximadament unes altres 50 persones migrades s'han sumat a la protesta a la ciutat del nord del país, Tessalònica.

Algunes de les 200 persones immigrades que el 25 de gener van començar una vaga de fam a Atenes

“Europa ha donat suport als règims que empobreixen els nostres països del nord d'Àfrica”

“Vivim en la foscor i això és una cosa que la llei i l'Estat toleren?”, es pregunta un del vaguistes, Abdul Hatzi, que ha viscut a Grècia durant divuit anys i que, ara en fa vuit, no va aconseguir renovar el seu permís de residència, motiu pel qual es va convertir en un indocumentat. “Grècia, com a membre de la Unió Europea, és responsable del que ens està passant”, diu Hatzi. “Europa ha donat suport als règims que empobreixen els nostres països del nord d'Àfrica i ha participat en guerres que han destruït les nostres societats. Ara ens tracten com a una amenaça i no ho som. Només demanem ser lliures per viure les nostres vides dissidents. Grècia ha de canviar les seves polítiques d'immigració, començant per abandonar el tractat de Dublín”, conclou.

Sota la normativa Dublín II, les persones que s'acullen a l'asil polític s'han de registrar al primer país on entren en contacte amb les autoritats. Després de registrar-se, aquest país esdevé responsable de l'estatus de la persona per sempre més. Segons la llei, si una persona asilada viatja a un altre país, pot ser enviada cap al país on ha estat registrada originalment. Dublín II ha estat àmpliament criticada per grups defensors dels drets humans com una eina que fortifica Europa i que permet que els estats més forts eludeixin la seva responsabilitat respecte la població immigrada a costa dels estats fronterers d'Europa.

Des del començament de la vaga, les autoritats i els grans mitjans de comunicació han presentat l'esdeveniment com un acte isolat promogut per “radicals” i han optat per no visibilitzar un dels temes calents de la polaritzada societat grega, el fenomen migratori i l'asil polític. La majoria de la cobertura que han donat sobre la vaga de fam s'ha centrat en l'ús de l'espai universitari que han fet les immigrades. Sota una pressió e-

norme per part dels mitjans i l'amenaça d'evacuació de la policia, les vaguistes es van veure obligades a traslladar-se a un altre edifici situat al centre de la ciutat, on -fins al tancament d'aquesta edició- continuen la protesta en condicions poc apropiades.

En els darrers dos anys, Grècia ha estat assenyalada per no respectar els drets humans i no protegir la gent refugiada

A Grècia, les universitats són zones vetades a la policia, a no ser que les autoritats universitàries la convidin a intervenir. L'asil universitari és un dret simbòlic guanyat per la lluita estudiantil contra la junta militar durant els anys 70. Aquesta política és defensada du-rament pels partits i les forces d'esquerra i molt atacada per la dreta, que en demana l'abolició.

El 31 de gener, en un moviment únic i agressiu pels estàndards grecs, un fiscal va citar el rector de la facultat de dret i vuit activistes proimmigrants dels comitès de solidaritat per interrogar-los arran d'una acusació de negligència de responsabilitats -en el cas de l'autoritat- i d'una possible vinculació amb tràfic de persones -pels activistes.

Com a resposta, el comitè de solidaritat va fer pública una carta oberta a les autoritats judicials i al Ministeri de l'Interior, que deia: “Orgullosament, voluntàriament i públicament, us informem que els sotassignats... donem suport de totes les maneres possibles a aquestes persones i estem disposades a acceptar totes les responsabilitats polítiques i socials que es desprenen del nostre compromís ètic i de la seva lluita. Neguem qualsevol acusació relativa a la instigació (...) La idea i l'execució de la vaga de fam sorgeix de les persones immigrants -diu la carta- Tot i així, això sembla inimaginable a causa dels vostres estereotips racistes; les persones no europees també són capaces d'or-

ganitzar-se de manera crítica i col·lectiva per les seves pròpies lluites polítiques”, conclou.

Les autoritats gregues estan extremadament preocupades per la polarització social que s'està produint al país, un fenomen que també es viu a molts dels països d'on provenen les persones nouvingudes a Grècia -com els països del Magreb o Egipte-, que es troben immersos en un període de forta agitació política. La controvèrsia s'ha convertit en una crisi social des de que, a partir de 2008, un flux massiu d'immigrants va començar a creuar la frontera entre Grècia i Turquia, al mar Egeu. Durant els darrers dos anys, Grècia ha estat assenyalada per no respectar els drets humans i no oferir protecció internacional a la gent refugiada. El seu sistema d'asil s'ha col·lapsat i ha deixat més de 47.000 instàncies desatentes. No s'ha ofert protecció ni al 0,3% de les sol·licitants. El govern va aprovar una nova llei sobre l'asil polític el més passat i, ara, està batallant per obtenir els recursos humans i les infraestructures necessàries per aplicar-la. Encara no queda clar com funcionarà el sistema, si funciona.

, roda el món

MÓN ÀRAB • COM INTERVÉ EN LES INSURRECCIONS LA COMUNITAT INTERNACIONAL PER PROTEGIR INTERESSOS?

La por que els prenguin la revolta

Tomàs Blade, periodista expert en el nord d'Àfrica
Barcelona

Els mitjans de comunicació ens han dit -no explicat- que hi ha hagut unes revoltes a la zona del nord d'Àfrica i l'Orient Mitjà, que han començat a Tunísia i continuen a Egipte, amb possibilitats d'escampar-se a altres països de la zona. Primer, cal dir que la primera revolta va ser al Sàhara Occidental, o potser abans a Algèria, si hem de ser més rigorosos. La segona qüestió és que, malgrat la tendència dels occidentals a quadricular-ho tot, en aquestes revoltes, hi ha hagut coses semblants, però també coses diferents, ja que no podem posar les revoltes *del món àrab* en un mateix sac. Finalment, pot ser que una revolta aguantet setmanes sense el suport dels països que tenen interessos a la zona? Una revolta autèntica pot tirar endavant sense cap manipulació ni dirigisme?

Una de les causes similars entre totes les insurreccions és la ràbia i la impotència d'una gran part de la població davant la situació de crisi i la desocupació. Si ho repassem, veurem que l'atur i això que anomenem *crisi econòmica* ha afectat durament les persones més febles econòmicament, les persones joves i, en el cas del Sàhara Occidental, a més, la població autòctona -sahrauí-, que se sent especialment maltractada laboralment al seu propi territori ocupat.

Darrere la revolta del Sàhara hi havia un esgotament per la corrupció endèmica dels governadors i militars marroquins

En el cas de la revolta del Sàhara Occidental, darrere hi havia un esgotament per la corrupció endèmica dels militars i governadors marroquins que administraven els territoris ocupats; són les grans empreses marroquines les que treuen grans beneficis dels fosfats i de la pesca, entre d'altres, mentre els sahrauís només paguen les conseqüències de la *crisi*. Al Sàhara, no només hi ha una revolta identitària i anticolonial, també és una revolta social i de supervivència econòmica, que -com en el cas palestí- ajunta els dos vessants.

En el segon cas, Tunísia, es van anar concedint engrunes poc a poc per veure si les persones revoltades ho deixaven estar: primer, el president Ben Ali va anunciar que no es presentaria a les eleccions del 2014;

Les protestes van continuar durant el setè dia, quan milers de persones van sortir al carrer per exigir la renúncia del president del país

després, que convocaria eleccions anticipades al cap de sis mesos; després, es va *exiliar* ell mateix a l'Àrab Saudita (i no és casual que sigui en aquest país); després, es va fer un govern de *concentració nacional* en un intent de maquillar la situació real i intentar canviar-ho tot perquè no canviés res; després, en el *nou govern*, els dirigents de l'antic partit de Ben Ali van conservar els ministeris de l'Interior, Exteriors i Defensa. Però no n'hi havia prou i van fer més concessions: legalitzarien els partits que ho sol·licitessin. Més tard, també van dir que els presos de consciència serien alliberats. Van continuar fent concessions perquè les protestes no es desactivaven: primer, l'eliminació del ministeri d'Informació i, després, la investigació dels sospitosos de corrupció. Tot això, paral·lelament a l'activitat de provocacions, saquejos i pillatges per part dels seguidors de l'antic règim per provocar enfrontaments i caos a les ciutats. L'objectiu és clar: aconseguir una *transició* tutelada pels personatges propers al règim que ha governat el país durant 50 anys.

Els mateixos tunisians creuen que els següents esglaons seran investigar alguns excessos de corrupció (només *alguns* i sense deixar la política directa de privatitzacions encobertes) i que no es desmantellaran els aparells repressius mentre el govern fa la *concessió* de legalitzar alguns partits polítics, però sense retirar les lleis especials que permeten les detencions per presumptes

delictes de *terrorisme*. Al mateix temps, França i la Gran Bretanya ja han proposat els seus candidats a la presidència sense cap respecte pels tunisians i han proposat Rached Ghanuchi. Per la seva banda, els Estats Units han proposat Mustafà Kamel Nabli, un alt funcionari del règim de Ben Ali que col·labora amb el Banc Mundial. És una estratègia ben pensada, que fa les concessions justes, al moment just i només si cal i amb comptagotes.

Egipte compta amb fortes inversions de multinacionals com les italianes ENI-Agip i Edison o British Petroleum

En el cas d'Egipte, estem parlant d'un país potent de la zona; és productor de petroli i gas i exporta a Israel, Jordània i Turquia principalment. Té fortes inversions de multinacionals com les italianes ENI-Agip i Edison o la britànica British Petroleum i pertany a l'Organització Mundial del Comerç (OMC) des de 1995. Els Estats Units i Israel hi tenen una influència molt forta, no només militarment, sinó també econòmicament, des que el 2004 els Estats Units van signar amb Israel i Egipte l'establiment en territori egipci de tres Zones Industrials Qua-

lificades (QIZ, en les sigles angleses), cosa que permet que els EUA exportin els productes que s'elaboren al seu interior sense aranzels, sempre que tinguin un mínim del 35% del seu valor afegit d'origen israelià.

A partir de 2004, Egipte va signar l'acord d'Agadir per establir una zona de lliure comerç entre Egipte, el Marroc (una monarquia absolutista), Tunísia i Jordània (una altra monarquia del mateix estil). El 2001 va signar un acord amb la Unió Europea per fer desaparèixer els aranzels mutus en un termini de dotze anys; l'acord té vigència fins el 2013.

Tots aquests països, òbviament, s'han mogut molt ràpid. Aquests dies, hi ha hagut reunions express entre representants dels Estats Units, la Unió Europea, Israel i el Canadà, entre d'altres, i tots han decidit posar-se d'acord a "exigir uns mínims": que Mubarak escolti la població, que la revolta no afecti les relacions amb Israel i que hi hagi una "transició ràpida i ordenada" (les paraules no són casuals): ordenada vol dir dins del seu ordre (transició tutelada) i ràpida vol dir que no hi haurà opció perquè la revolta es vagi fent poc a poc ella mateixa. Qui és la persona que sempre surt a les rodes de premsa com a representant de l'oposició al règim de Mubarak? Es tracta de Mohamed El-Baradei, que durant nou anys va ser assessor jurídic de l'Agència Internacional de l'Energia Atòmica (AIEA); quatre anys, director auxiliar de l'organització, i dotze anys, director general.

Durant 25 anys, ha estat lligat a l'AIEA i va deixar el càrrec fa un any i dos mesos.

L'exèrcit tunisià va rebre el suport de l'exèrcit i del govern francès fins dos dies abans de la sortida de Ben Ali; el mateix primer ministre François Fillon va admetre que havien portat gas lacrimogen a Tunísia fins dos dies abans. L'exèrcit egipci rep formació nord-americana i material actualitzat, és un estament privilegiat i ben pagat i sempre hantingut la darrera paraula. L'objectiu sembla clar, també, a Egipte: anar cremant poc a poc les concessions

La població vol continuar madurant les revoltes, sense ingerències

per si es desactiva la protesta; incloure sindicalistes i independents al nou govern; pactar amb els sectors moderats i el control de la *transició* per part dels militars. Aquesta possibilitat deixaria poc marge, ja que o bé hi hauria un cop d'estat de militars progressistes que serien acceptats amb unes reformes bàsiques, o bé parlem d'una transició tutelada pels militars, a l'estil turc.

Els interessos de la població, però, són uns altres: continuar madurant les revoltes, sense ingerències. Esperem que no els prenguin la revolta.

EGIPTE · LES MANIFESTANTS CONTINUEN RESISTINT ARREU DEL PAÍS TOTALMENT ORGANITZADES I DISPOSADES A DEIXAR-HI LA VIDA

A Tahrir, qualsevol cosa serveix o de munició o d'escut

Un moment dels enfrontaments i les protestes que s'han viscut a Egipte per exigir la dimissió d'un president que es nega a marxar

Marc Almodóvar
El Caire

Mostafa, amb el cap embenat i la camisa estripada, observa l'horitzó des del sostre d'un camió militar calcinat a la plaça d'Abd el Menem Riad. Aquest és un dels accessos a la cèntrica plaça Tahrir, que s'ha convertit en l'epicentre simbòlic de la revolució popular que ha esclatat arreu d'Egipte les darreres setmanes. La plaça roman ocupada des de la nit del divendres 28 de gener, quan la lluita històrica als carrers entre manifestants contràries al Règim i la policia va acabar amb la victòria titànica de les primeres i la consegüent fugida en retirada de les forces de seguretat de l'Estat. L'exèrcit va sortir al carrer, però amb l'únic objectiu de defensar els edificis públics i amb la voluntat expressa de no disparar un poble que el va rebre com un salvador al crit de: "El poble i l'exèrcit, una sola mà".

La plaça de Tahrir (alliberament en àrab) es va convertir en una república pròpia, una comuna revolucionària que anunciava que tan sols es dissoldria quan el rai Hosni Mubarak caigués amb el seu règim, sostingut durant més de 30 anys al poder del país més poblat del món àrab. Asseguren que la sang de màrtirs vessada fins al dia d'avui (diver-

sos centenars) no és barata i que, pel seu honor, continuaran la lluita fins al final. Dia i nit, els milers de persones que s'hi congreguen se sostenen per la solidaritat i la fraternitat mútues. L'organització d'aquesta solidaritat, coordinada des de la ràdio popular en diversos comitès, fa gairebé dues setmanes que demostra al món la força de la voluntat popular. Una mobilització en la qual, si bé hi han participat diverses formacions polítiques, la pràctica totalitat de participants no s'afilien sota cap

Persones de diverses classes socials, religions i tendències s'han trobat a la plaça enfrontant dècades sostingudes per la por

mena de sigla ni emblema. Per molta gent, és la primera vegada que participa en mobilitzacions polítiques. Persones de diverses classes socials, de diverses religions i de diverses tendències s'han trobat a la plaça enfrontant dècades sostingudes per la por. La gent que no té feina

i la que cobra una misèria per sous esclavistes; la que viu bé però desitgen el canvi i les jubilades amb presencions ridícules; intel·lectuals i analfabets; dones amb nicab i joves d'estètica occidental; cristianes i musulmanes: el Poble. Per molt que els mitjans occidentals -seguint el joc perpetuat pel règim al llarg de tres llargues dècades de vida- continuïn atiant el suposat foc de l'islamisme polític, aquest no es fa palpable. Els Germans Musulmans són, simplement, una part més d'aquest ventall de tendències congregades. Els històrics lemes de la Germandat ("L'Islam és la solució") no s'han sentit durant les dues setmanes que portem de revolta popular i el seu paper no és més destacable que el de socialistes o liberals, també presents a la plaça.

Els Comitès Populars de Seguretat controlen que cap policia o persona armada no s'infiltrin entre les manifestants. Els controls s'han multiplicat des dels incidents del dimecres 2 de febrer, quan centenars de criminals a sou, juntament amb policies i altres partidàries del règim, van intentar accedir violentament a la plaça. Una lluita frenètica de gairebé 30 hores, durant la qual van tornar a sobresortir-espontanis i perfectament organitzats- els comitès de defensa, que van allunyar els suposats grups partidaris del

règim de la plaça de Tahrir. Mentre alguna gent arrencava l'empedrat del carrer per crear munició, d'altra el transportava, d'altra feia de comunicadora i d'altra muntava murs de contenció... Qualsevol cosa servia com a munició o com a escut, com els senyals de trànsit o els enginyosos cascos fets amb ampolles de plàstic buides. Es van organitzar diverses infermeries espontànies

arreu de la plaça i una mesquita propera va ser reconvertida perquè les voluntàries poguessin assistir els centenars de persones ferides per les baralles o pel propi cansament. Altres es van encarregar d'aprovisionar d'aliments o beguda les resistents, que s'esforçaven a demostrar que eren força diferents dels menús Kentucky que el règim assegura que menjaven les revoltades. Un règim que defensa que tot és un complot internacional (de fet, s'han apuntat diversos complots a la vegada, completament antagonistes entre si) i, mentrestant, paga entre 50 i 100 dòlars al dia a les manifestants.

Una protesta en la qual, si bé hi han participat diversos grups polítics, la pràctica totalitat de persones no s'afilien sota cap sigla

La plaça de Tahrir s'ha convertit en un exemple de la tenacitat de la voluntat popular, però només és la punta de llança d'una mobilització que ha portat milions de persones als carrers arreu del país. Des d'Alexandria a Suez; d'Ismailia a Assuan; de Mahala a Beni Suef. Un poble que ha sortit al carrer per dir que ja n'hi ha prou, que ell també compta. I que assegura que no hi té res a perdre i que està disposat a donar la seva vida, si cal, perquè aquesta revolució triomfi.

> Les causes de la revolta

Es fa difícil trobar unes causes clares i específiques per explicar el que està succeint avui a Egipte. Una societat sumament complexa com aquesta aporta múltiples factors a l'equació que ha donat per resultat aquesta revolta popular. El frau polític continu i la corrupció enorme i galopant, que accentua la pobresa i l'abisme social en què viu la societat egípcia, són factors destacables. Les xifres oficials del règim palesen que un 30% de la població es troba sota el llindar de la pobresa, però totes les institucions creuen que les xifres són molt superiors i que més de 35 milions de persones es trobarien per sota d'aquest llindar. Tot això, en un país que compta amb recursos econòmics importants i amb una de les zones més fèrtils pel creure del planeta. Egipte contempla mobilitzacions obreres continuadament des de l'esclat de la insurrecció de Mahala el 2008 (que va ser provocada, entre altres coses, pel procés de privatitzacions de la indústria local impulsada a instàncies del BM i l'FMI). Però, sobretot, els darrers episodis de brutalitat policial -especialment després de la mort de l'alexandrià Khaled Said l'estiu passat- van configurar una nova escena d'activisme polític i mobilitzacions que ha germinat aquest gener, després de veure el desenllaç de la revolta tunisiana.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

L'era del 'garrotweet'

El cant improvisat viu una nova època daurada, s'empelta en gèneres com el hip-hop i triomfa a les xarxes socials

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

El cant improvisat viu una nova època daurada als Països Catalans. L'èxit de trobades com la d'Espolla, celebrada el mes de gener a l'Alt Empordà, certifiquen el bon moment pel qual passa el glosat, que ha tornat a captar l'atenció de les generacions més joves. Els garrotins fins i tot són un fenomen a Twitter, on el hashtag #garrotweet acumula centenars de *piulades*, una magnífica mostra de cultura popular 2.0. El 19 de febrer, les amants de la glosa tindran una nova ocasió de gaudir del cant improvisat amb la celebració d'una nova edició del *Transglossadors de la glosa al hip-hop*, que enguany se celebra per primer cop dins el cicle *Expressió Directa*. Quin és, però, el futur del glosat i quines són les claus de la seva recuperació?

Lluís García és membre de *Cor de Carxofa*, el col·lectiu que ha dinamitzat el cant improvisat durant els darrers anys. Explica que "l'extensió de la pràctica de la glosa durant els darrers anys és una conseqüència de l'esforç de tot un col·lectiu per organitzar trobades i mostres que han acostat aquesta activitat a un públic més ampli, de manera que molta més gent ha anat descobrint com practicar-la i gaudir-ne". Des del mateix col·lectiu, Caterina Canyelles explica el fenomen de la glosa com quelcom molt natural: "Jugar amb les paraules sempre ha estat una cosa divertida: canviar-les d'ordre, buscar un doble sentit, una ironia... Si aquesta diversió, a més, es pot convertir en comunicació, esdevé un plaer encara més gran".

Emissores i receptors

Hi ha hagut, però, un tall generacional a l'hora d'emprar la glosa. García ho analitza així: "Ha estat un tall lligat a la transformació en massa del camperolat en proletari urbà, amb el conseqüent canvi d'hàbits i opcions d'oci". El glosador Ferriol Macip hi afegeix una altra idea, que vincula la pèrdua de popularitat que va patir la glosa amb l'eclosió de la cultura de masses: "De cop i volta, hem passat de ser emissors i receptors d'informació a ser-ne bàsicament receptors. Anem al cine, veiem la tele, escoltem la ràdio i, per tant, rebem però no emetem. Quan descobrim

ARXIU ORIOL CLAVERA

ARXIU ORIOL CLAVERA

Dotze hores de glosa a Mallorca durant la trobada del 2010

que alguns avantpassats nostres -encara vius- emetien tant com rebien, quedem fascinats i trobem que val molt la pena. Allò que ha menyspreat la generació anterior a la nostra, titllant-ho de ranci, a nosaltres ens meravella i ens agrada".

L'evolució del cant improvisat, però, no ha estat igual a tots els territoris dels Països Catalans: al País Valencià i a les Illes, el fenomen ha perviscut amb més força. "La pràctica de la cançó improvisada s'emmarca en un tipus de societat que desapareix progressivament de la mà de la industrialització, de manera que perviu més en

aquells territoris on aquesta es dona amb menys profunditat". Caterina Canyelles afegeix que aquesta evolució diversa també implica continguts diferents. "En territoris com Mallorca, les Terres de l'Ebre o l'Horta de València, on la cançó improvisada mai no ha deixat d'existir, els glosadors han pagat un peatge a nivell de missatge. Durant els 40 anys de franquisme, només van glosar les virtuts del règim i això va fer que, per les generacions posteriors, la glosa fos vista com una expressió folklòrica rancià". Això no ha estat així als territoris on la cançó s'ha recuperat a posteriori. "Per als nous glosa-

dors, la cançó improvisada ha estat un joc participatiu de generació de discurs i no només de consum, com és habitual en totes les parcel·les de la nostra societat. D'altra banda, és evident que també s'ha perdut qualitat literària".

El mirall basc

És possible que la glosa s'arribi a popularitzar tant com a Euskal Herria, on fins i tot es fan programes de televisió per cercar els millors *bertzolaris*? Caterina Canyelles creu que "als Països Catalans, la glosa està arribant a uns nivells de popularitat que fins fa poc ni ens imaginàvem, tant pel

Transglossadors de la glosa al hip-hop

19 de febrer, Centre Cultural La Farinera del Clot.
A partir de les 18h.
Gratuit.
www.setmanaridirecta.info/expressiodirecta.

que fa a la gent que la practica com a la gent que li agrada i la segueix en trobades, concursos i tallers". Lluís García, però, no ho veu possible. "La gran diferència amb el País Basc és que, tot i que el procés d'industrialització ocorre igualment, l'art del glosat aconsegueix fer-se un lloc entre les activitats tradicionals basques que constitueixen un referent d'identificació nacional en les nacions modernes". És l'estatus que a Catalunya gaudeixen, per exemple, els castells. "La glosa, tal com la coneixem a Catalunya, no pot arribar a popularitzar-se com ho fa al País Basc (o fins i tot a Mallorca) sense perdre parcialment el seu ús actual, eminentment festiu i burleta".

Tant la glosa com el hip-hop són dues formes de cant improvisat que actuen eminentment en el directe i que tenen l'escenari com a denominador comú. Les semblances són més de les que podríem pensar a priori, segons explica Caterina Canyelles: "Si el cant improvisat s'acompanya de bases electròniques, parlem de hip-hop, però, si hi posem una guitarra, potser serà glosa mallorquina i, si ho fem a pèl, poden ser *bertzos* bascos". El *Transglossadors* ja fa anys que mira de fer de pont entre aquestes dues expressions de cant improvisat.

En aquesta ocasió, la jornada començarà amb un micròfon lliure de hip-hop, seguirà amb un espectacle que comptarà amb la participació de diverses glosadores, que versaran sobre una banda de tres músics, i acabarà amb una nova jornada de la Llaga de la Glosa.

CINEMA

Propaganda bèl·lica a la gran pantalla

S'editen en DVD tres films de quan els EUA estaven a la Segona Guerra Mundial

Fotograma de 'Acción en el Atlántico Norte', un film protagonitzat per Humphrey Bogart

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Com era previsible en un conflicte d'abast mundial, la Segona Guerra Mundial va tenir unes repercussions enormes sobre el cinema del moment. L'auge del nazisme va suposar la debilitació definitiva de les indústries audiovisuals franceses i -sobre tot- alemanya, com a contrapesos al poder de Hollywood. I un cop els EUA van decidir entrar en guerra, el seu cinema es va omplir d'herois antifeixistes, fins i tot en franquícies pre-existents: l'Home Invisible perseguia secrets militars alemanys, Batman lluitava contra un científic japonès i fins i tot Sherlock Holmes era traslladat a un present d'armes secretes i infiltracions.

'Noir' i el melodrama sobre l'Europa en conflicte

Abans s'havien produït algunes rareses com *Bloqueo*, que reivindicava la intervenció en defensa de la República espanyola. Però ni en ple conflicte, les productores no veien clar difondre crítiques que els podien tancar mercats. Per això un curiós *noir* amb espies en lloc de gàngsters, *The fallen sparrow*, parlava de manera més aviat el·líptica de la Guerra Civil i centrava les seves crítiques en la gent col·laboradora (els alemanys) i no en la propulsores del cop d'Estat. Un xic dubitativa a l'hora de resoldre

una narració que en algun moment comença a donar voltes sobre ella mateixa, aquesta obra apreciable es beneficia de la intensa actuació d'un John Garrfield d'actitud fatxenda, com tot bon detectiu *hard boiled*, però esberlat per les tortures patides en la seva època de brigadista internacional. Resulta molt més obvia *Reunión en Francia*. L'exiliat Jules Dassin, autor de meravelles posteriors com *Noche en la ciudad*, va signar un projecte estrambòtic condicionat per l'*star system*. Joan Crawford interpreta una aristòcrata que descobreix la consciència social (però segueix fidel a l'alta costura) quan l'exèrcit hitlerià ocupa França i John Wayne està completament encarcerat com a aviador anglès infiltrat. Tot i que el film pot resultar benintencionat per invocar la solidaritat amb l'Europa ocupada i, d'alguna manera, és divertit per l'extravagància del projecte, sembla difícil no lamentar la seva imperdonable barreja de guerra i glamur, d'història viva i de melodrama arnat. Dassin només va ser capaç d'aportar un vigorós muntatge d'imatges d'arxiu que situen l'espectadora en la desfeta.

Bany d'autoestima

En la conjuntura bèl·lica, Warner es va significar com un dels estudis més oberts a la manipulació patriòtica. Seguint l'estela de *Casablanca*, va oferir a Bogart participar a *Acci-*

ón en el Atlántico Norte, que volia dimensionar els sacrificis de la població nord-americana i subratllar l'esperit de col·laboració entre les Nacions Unides. Narra, amb mitjans abundants i un encert moderat, els problemes d'un comboi de vaixells que ha de subministrar material als territoris en conflicte. Les intencions mobilitadores de l'obra, de durada desmesurada, impliquen una certa desnaturalització genèrica pels seus tons diversos. També domina una certa impostura dramàtica. Però tot i certes mancances rítmiques, acaba incloent un parell de confrontacions armades força emocionants (potser realitzades per un Raoul Walsh que, sense acreditar, va ajudar al més refinat Lloyd Bacon). Potser perquè eren temps excepcionals, els responsables es van permetre alguna transgressió -més aviat masculista- de la tòpica vida americana de casa unifamiliar, dona pacient i gos fidel, de la qual gaudeix el capità del carregador protagonista, però no pas la seva tripulació.

FILMS ESCOLLITS

Lloyd Bacon: *Acción en el Atlántico Norte* (War & West, 1943).
Jules Dassin, *Reunión en Francia* (War & West, 1942).
Richard Wallace, *The fallen sparrow* (War & West, 1943).

DVD

El conformista

Avalon, 1970.
Director i guionista: Bernardo Bertolucci, sobre la novel·la d'Alberto Moravia.
Durada: 107 minuts.

Potser un dels films més interessants de Bertolucci (*Novocento*) és aquest relat de la col·laboració d'un professor de filosofia amb el règim de Mussolini. S'hi retrata un individu impetuable, marcat per un trauma de joventut i decidit a fer desaparèixer aquesta cicatriu assumint les convencions d'un model de societat en què no creu. Tot i ser un film polític i també estètic (brilla la fotografia del mestre Storaro en l'ús del color i també en la visu-

alització d'arquitectures monumentals que realcen la soledat del personatge), *El conformista* és sobre tot un drama existencial amb diversos tons, lacònic en la dramaturgia, sumptuós en la recreació històrica i amb passatges de *thriller* distant en la tradició europea de Melville o de les experimentacions amb el temps narratiu de Resnais (*La guerra ha terminado*). I.F.

DVD

Cinco minutos de gloria

Emon, 2008.
Director: Oliver Hirschbiegel.
Guionista: Guy Hibbert. Durada: 90 minuts.

Aquesta producció televisiva, ambiciosa pel tema tractat i per l'equip reunit, integra dues parts diferenciades: dramatitza els fets reals que conclouen amb l'assassinat d'un jove en mans de l'IRA i especula sobre on podria dur una trobada de l'homicida amb el germà de la víctima. Tot i venir signada per Oliver Hirschbiegel (*El hundimiento*), que aporta el seu gust per una estètica crua, *Cinco*

minutos de gloria és una obra de guionista que es pot situar en una certa tradició britànica d'escriptura acurada i de posada en escena que dimensiona el treball actoral. El visionat arriba a resultar incòmode per la saturació d'emocions que projecta, viscudes de manera molt diferent per les protagonistes. Amargament esperançada, la pel·lícula no anticipa reconciliacions senzilles ni indolores. IF

BLU-RAY/DVD

María y yo

Cameo, 2010.
Director: Félix Fernández de Castro.
Guionistes: F. Fernández de Castro, Ibon Olaskoaga. Durada: 79 minuts.

El debutant Félix Fernández de Castro ha partit del premiat còmic *María y yo* per explicar la història d'una noia autista i de la gent que l'envolta. El seu pare, el dibuixant Miguel Gallardo, és en bona mesura el mitjancer entre María i l'espectador i la seva manera de relatar la història està més marcada per la tendresa que no pas pel drama. Tot i partir del cas particular i no tenir ànim generalitzador, el

film té poder educatiu i divulgatiu, perquè no cau en l'exotització del trastorn ni l'esguard a vista d'ocell. Donat que és la gent que la viu diàriament la que explica la quotidianitat de la protagonista, el film retrata les particularitats d'aquesta, però també algunes reaccions, impressions i neguits que, tot i ser expressades de manera socialment impròpia, poden comprendre qualsevol individu. IF

Diagonal!
El lobby transgènico en el Gobierno EP

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRÍBETE DESDE 25 €

QUESONI
sonorització d'esdeveniments

667 338 594 - Toba
626 824 345 - Uri
info@quesoni.cat

www.quesoni.cat

ECOLOGISTES
CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia
www.ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

SCI
SOCIETAT CIVIL PERMANENT CATALUNYA

Ajudem a construir la pau
Fes-te soci/a de l'SCI-Cat!

www.sci-cat.org

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

, expressions

CAMPANYES

Qualsevol nit pot sortir el sol al Palomar

El nou Ateneu Llibertari del Palomar, situat al barri barceloní de Sant Andreu, s'inaugura els dies 11, 12 i 13 de febrer

ESTER APARICIO

Treballs de condicionament a l'Ateneu Llibertari del Palomar

Redacció Directa
expressions@setmanaridirecta.info

Al ritme del "Qualsevol nit pot sortir el sol" -el de Los Muertos de Cristo-, l'Ateneu Llibertari del Palomar celebrarà les seves jornades d'inauguració els propers 11, 12 i 13 de febrer. Serà el tret de sortida d'un nou espai de trobada i de lluita a Sant Andreu de Palomar.

Sant Andreu és un poble del pla de Barcelona, annexionat com a barri a la gran Rosa de Foc l'any 1897. La seva tradició de lluita social i cultura obrera ve de molt lluny i va ser un dels escenaris principals de la revolució dels Segadors (1640) i de la de les Quintes de 1845.

Ateneus i centres socials okupats
A Sant Andreu, ja hi ha hagut un ateneu llibertari; va ser just després de la transició, durant els primers anys 80, quan es va produir el fenomen del renaixement dels ateneus llibertaris. Es va dir Ateneu Llibertari l'Harmonia perquè, segons explicaven els avis i les àvies del 36, durant la revolució i la Guerra Civil, l'esperit anticlerical va portar a eliminar el nom del sant i a rebatejar el poble com l'Harmonia de Palomar. L'Ateneu Llibertari l'Harmonia va tancar les seves portes l'any 1988.

El nou Ateneu Llibertari del Palomar fa referència al poble, però també al CSO El Palomar, que es va okupar l'any 1997 -passada l'orgia especulativa del 1992-

i que va ser la guspira que va encendre la metxa de l'okupació a Sant Andreu.

El Palomar va ser desallotjat l'any 2002, però alguns dels projectes que hi van néixer van continuar després de la seva desaparició, com la biblioteca o el col·lectiu Cena-Cine, que després es va convertir en El Brot, actualment ubicat a la Farinera del Clot. És des d'aquesta tradició que un grup de joves de Sant Andreu i d'altres barris, com la Trinitat Vella, la Sagrera o la Prosperitat, han decidit obrir el nou ateneu llibertari.

De fet, un dels projectes que acollirà l'Ateneu Llibertari del Palomar serà la biblioteca i l'arxiu de moviments socials que es va crear al CSO El Palomar. Altres projectes que es planteja la gent de l'assemblea que gestiona l'ateneu són una distribuïdora de material alternatiu, un taller de serigrafia i un de cervesa artesana, entre d'altres. A part, l'ateneu pretén ser un espai de trobada de la gent que té ganes de lluitar per canviar les coses.

'Qualsevol nit pot sortir el sol'

Les jornades d'inauguració arrenquen el divendres 11 de febrer amb un pregó inaugural, les actuacions del cantautor Pedro Batalla i el grup Pepe John Quartet i un espectacle piromusical punk. El dissabte 12 de febrer, hi haurà una pintada de mural amb Azagra, un dinar popular i la presentació del llibre *Que pagui*

Qualsevol nit pot sortir el sol

Jornades d'inauguració de l'Ateneu Llibertari del Palomar. 11, 12 i 13 de febrer. Coroleu 82.

<M> L1 Fabra i Puig.

Dissabte 12 de febrer, 22h.
Rock&Trini (Via Favència 441).
Concert d'inauguració amb Zbeb i The Great Smuc Zarma Orchestra.

Pujoll, a càrrec del seu autor, Joni D. Després, es farà un concert al Rock&Trini, a la Via Favència 441 (sota la Ronda), amb l'anarko-punk dels Zbeb (<http://acratos-marseille.free.fr/Zbeb.zip>) i el psychobilly, punk i rockabilly de la Great Smuc Zarma Orchestra (www.myspace.com/thegreatsmuczarmaorchestra), que són dos grups de Marsella que estan de gira per l'Estat espanyol. Finalment, el diumenge 13 de febrer, hi haurà un campionat de ping-pong per parelles. Totes les activitats se celebraran al local de l'ateneu, al carrer Coroleu número 82.

LLIBRES

Fugir i combatre els desastres ambientals

'Migraciones ambientales' parla de les causes que hi ha darrere les migracions i la insostenibilitat del sistema

Aquesta foto del llibre recull la imatge d'un grup de persones que han de fugir

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

L'editorial Virus continua publicant llibres de la seva col·lecció *Folletos*; llibres curts, ràpids de llegir, però que, alhora, no deixen de ser rigorosos i d'oferir aportacions importants als debats polítics que s'han donat durant la primera dècada del segle XXI i que, de ben segur, es continuaran donant. En aquesta col·lecció, hi podem trobar títols tan dispersos com *Venjança de classe*, de Xavier Díez, sobre la violència revolucionària a Catalunya del 1936, o *El estado y la conflictividad laboral político-social en el siglo XX*, de Ramón Fernández Duran, sobre les claus per entendre els conflictes al segle XXI.

L'últim títol d'aquesta col·lecció és *Migraciones ambientales. Huyendo de la crisis ecológica en el siglo XXI*. L'autor és el professor titular de la Universitat de Sevilla al Departament de Biologia Vegetal i Ecologia, Jesús M. Castillo. En un llibre molt ben documentat i amb bones aportacions pràctiques i, alhora, també teòriques, Castillo ens parla d'aquelles refugiades que moltes vegades oblidem els grans mitjans de comunicació quan es parla de refugiades: les refugiades ambientals. Castillo ofereix una bona anàlisi de quines són les causes que s'amaguen darrere aquestes migracions massives i adverteix que aquest fenomen anirà augmentant a mesura que els efectes del canvi climàtic també vagin en augment. L'autor defineix com a migrant ambiental tota aquella persona que "abandona el seu territori de residència habitual a causa, principalment o de manera molt important, dels impactes am-

Migraciones ambientales. Huyendo de la crisis ecológica en el siglo XXI

Jesús M. Castillo.
Virus Editorial.
8 euros, 112 pàgines.

ambientals, ja siguin graduals o sobtats", més enllà que aquests desplaçament es facin dins un mateix Estat o travessant fronteres estatals.

A partir d'aquí, Castillo fa un recorregut per analitzar la degradació ambiental antropogènica que hi ha darrere les migracions i fa referència, també, al fet que aquests desastres ambientals moltes vegades no tenen res de natural, sinó que són causats per les condicions socials i econòmiques del sistema capitalista, ja sigui en forma d'instal·lacions industrials, nuclears o agrícoles. A la vegada, el llibre acaba amb algunes idees sobre com podem fer front a aquests fenòmens, que, segons l'autor, només es podran resoldre amb una "democràcia radical" i des de la base que permeti "el control popular dels recursos naturals".

CAMPANYES

Alguna cosa es mou a les aules

Sorgeixen diferents projectes d'autogestió del coneixement, hereus de les mancances del sistema educatiu institucional

ÀNGEL MONLLÉO

Aula buida del campus de la Universitat de Barcelona, al Raval

Dèbora De Pina i Eudne Bagué
expressions@setmanaridirecta.info

D'uns mesos ençà, som testimonis de l'aparició de diferents cursos que es proposen com a alternativa dins els espais de les diferents universitats. La majoria d'aquestes propostes han estat creades, pensades i dutes a terme per les pròpies estudiants, cansades de les deficiències dels ensenyaments que cursen. L'última d'aquestes propostes és el Curs d'Estudis Crítics des de les Ciències Socials, que comença el dimarts 15 de febrer a la Facultat del Raval. La iniciativa ve de la mà de sis estudiants de diferents disciplines com la Història, la Pedagogia, l'Antropologia i la Sociologia, que defensen la necessitat de la interdisciplinarietat entre les ciències socials. Saben que no són les primeres i esperen no ser les últimes.

L'axioma del curs és el poder i busca trencar amb la naturalització que hi ha d'algunes de les seves formes i estructures. Com asseguren: "El poder és, o hauria de ser, una temàtica present a totes les ciències socials, ja que és transversal a tota la societat i està present en totes les formes d'organització social, tot i que en formes molt flexibles i a vegades difícils d'identificar i comprendre". Per això es parteix de la seva anàlisi des de diferents angles; però l'interès no només rau en el tema,

sinó en fer les classes trencant amb les formes estàndards que imperen actualment, amb la col·laboració de Denis Rancourt i Pedro Garcia Olivo.

L'avaluació no contribueix a l'aprenentatge en si mateix, serveix per establir una relació de poder entre el professorat i l'alumnat

En aquesta línia, el curs no vol establir cap mètode d'avaluació de contingut perquè es considera que l'avaluació no contribueix a l'aprenentatge en si mateix, serveix per establir una relació de poder entre el professorat i l'alumnat. L'alumna, sota l'obligació d'aprovar, se centra a aconseguir aquest objectiu i oblida la curiositat de conèixer; aprèn a complir amb les expectatives que es tenen d'ella. No es tracta que l'alumna adquireixi coneixements per coacció, sinó per interès propi. No ha de tenir por d'expressar les seves opinions i inquietuds, ni d'estar en desacord amb la professora. Aquest mètode no és nou ni

desconegut: és hereu de la pedagogia de Paulo Freire i va ser aplicat amb resultats molt positius en diverses disciplines i arreu del món.

El curs consta de tres grans blocs: contextualització teòrica, amb la crítica de com les ciències socials han naturalitzat l'ordre existent, passant per les formes materials de manteniment del poder per concloure amb les formes ideològiques (no-materials) de manteniment d'aquest poder. El curs comença el 15 de febrer i acabarà el 18 de maig i es farà els dimarts i els dijous, per donar una continuïtat a cadascun dels blocs. Com a colofó, s'ha pensat materialitzar tot el contingut dels tres mesos en un llibre que donés accés a la informació a la gent que no va poder assistir a les sessions.

El curs és gratuït i el finançament per les despeses es traurà de la *cafeta* de la taula rodona que se celebrarà amb la resta de projectes semblants a aquest, per compartir i donar-se a conèixer a la resta de la gent. L'activitat tindrà lloc a la Universitat Lliure La Rimaia el dissabte dia 12 a partir de les 6 de la tarda.

+ INFO

Pots trobar el programa complet del curs a <http://estudiscritics.wordpress.com>.

OPINIÓ

Televisió en temps de crisi: l'enemic a casa

Jordi Martí Font
expressions@setmanaridirecta.info

P lens de somnis i maletes, caminem cap als indrets més allunyats de la nostra geografia per endinsar-nos pacientment en coves i paranys parats. Somrients, ens diuen que serem nosaltres qui protagonitzarem la nostra pròpia vida i sabem que són mentides, però sona tan bé, dringa tan harmoniosament la seva veu a les nostres orelles, que no ens volem creure que tots són mentiders i els escoltem i somiem amb elles i ells.

Al matí, Rahola i Cuní; i per vomitar a tothora, *El gato al agua* o qualsevol altre títol que ens faci inflar els ulls amb la rojor de la sang que demana de ser expulsada del cos per acomioiar la indignació que ens provoquen els tertulians de l'extrema dreta que, com qui no vol la cosa, parlen sense treva a les pantalles de cada una de les nostres llars.

I és que, quan sembla que alguna cosa no pot anar pitjor, la realitat ens colpeja fort a la cara i ens demostra que no només tot pot anar pitjor, sinó que, realment, la norma cada cop més, és que vagi molt pitjor. Si la premsa groga i llepa ens feia fàstic, ara ja no només tenim aquesta i la del cor per criticar, sinó que la proliferació de programes televisius en què l'extrema dreta explica com és, per què és així i com serà en el futur, sobresaturen cadenes com Intereconomia i altres. Sense anar més lluny, a la primera esmentada, fa només una setmana, hi vaig poder seguir un reportatge sobre la vida de Mussolini on l'única cosa negativa que es va dir d'ell va ser que, de jove, va ser socialista. Agafem-nos i estiguem atents perquè això acabarà malament i tots ho sabem.

En un escenari de crisi on la socialdemocràcia (si és que això existeix al nostre país, que jo

crec que no... però així és com s'anomenaven ells i ens serveix per situar-nos...) s'ha llençat en braços dels especuladors ultraliberals i la gran banca i acata sense immutar-se totes les seves ordres, que els televidents amb poca formació vegin en el feixisme una forma possible de fer desaparèixer l'atur i la corrupció, tal com explicava el reportatge a què m'he referit, fa por. Perquè, mentre això s'esdevé, no paren de sonar veus tipus Aznar que apunten que la democràcia, o l'Estat de les autonomies, és un luxe massa car de mantenir. El següent pas és augmentar l'ordre (és a dir, violència per aguantar aquest sistema profundament injust) i acabar amb la participació, mínima però, com a mínim, en forma de simulacre que ara tenim. I no creguem, ara, que val més no tenir res que tenir simulacres perquè aquest res ja ens el coneixem i -insisteixo- és el que fa més por.

I aquest tema, el de la por, és l'objectiu central de tanta ximpleria televisiva. La por es construeix en forma de notícies, en forma de malentesos i de sobreentesos, en forma de mentides i en forma de violències. La por esdevé el centre motor de totes les informacions econòmiques que suren enmig d'aigües fèrtils de tot tipus. La por es materialitza i, als que en tenen, els donen píndoles per combatre-la: expulsions d'immigrants, detencions d'okupes, persecució de petits delictes, ampliament del significat de la paraula *delicte*, assenyament dels diferents de tot tipus com a culpables... Por, por i més por. Una por que, després de les petites píndoles, té el gran remei preparat. I aquest no és altre que l'hegemonia total i absoluta d'aquests dictadors que alguns anomenen *mercats* i que, bàsicament, tenen un sol objectiu: ser cada dia més rics, peti qui peti. I qui peta som sempre els altres.

, agenda directa

BARCELONA

Dijous 10 de febrer

Presentació de la cooperativa de dones Mujeres Pa'lante

18:30h. Centre de Cultura de la Dona Francesca Bonnemaison.

C. Sant Pere Més Baix, 7, 3a planta.

Acte en el marc del cicle *Alternatives al capitalisme en crisi*. Amb aquest cicle es pretén reflexionar i debatre les iniciatives col·lectives que han sorgit per fer front a la manca d'oportunitats laborals i a les necessitats econòmiques.

Organitza: Centre de Cultura de la Dona Francesca Bonnemaison

Divendres 11 de febrer

Concentració de suport a la vaga indefinida del servei de bar de l'Auditori

19:30-21h davant de l'Auditori de Barcelona. C. Lepant, 150.

Divendres 11 de febrer

Jornades per la Llengua 2011 a Nou Barris20h Debat: *La nova cançó i la lluita per la llengua*, a càrrec dels cantautors Jordi

Montañez, Oriol Barri i 'Un tal Pere'

21:30h Ball de Bastons amb la Colla Bastonera de Sant Andreu de Palomar.

22h Sopar Popular: paella agroecològica amb productes de la terra, proporcionats per la Cooperativa El Llevat de Nou Barris.

22:30h Tastautors, un breu tast dels cantautors que ens amenitzaran el

ressopó amb les seves cançons de compromís i lluita, a càrrec de Un tal Pere, Oriol Barri i Jordi Montañez.

Organitza: Assemblea per les Jornades per la Llengua

Organitza: Assemblea per les Jornades per la Llengua

Divendres 11 de febrer

Teatre: 'Dido i Medea: Amor i Respecte'

20:30h Centre Cívic Parc-Sandarú.

C. Buenaventura Muñoz, 21.

L'obra *Dido i Medea, Amor i Respecte* ens parla de la tria feta per dues dones i les seves conseqüències i també del fet de poder escollir de nou i, per tant, de canviar el perfil de la nostra vida. Confirma l'assistència fins dos dies abans a esterbuogarcia@hotmail.com.

Organitza: Centre Cívic Parc-Sandarú

Organitza: Centre Cívic Parc-Sandarú

'Si les parets parlessin', exposició sobre les violències de gènere

BARCELONA, Del 10 de febrer al 3 de març

Hi ha massa teoria escrita sobre la violència de gènere, tot i que hi ha qui diu que mai no n'hi ha prou. Però cadascú té la seva manera d'expressar-se i, evidentment, les il·lustradores també. L'exposició *Si les parets parlessin*, concebuda pel col·lectiu Les Golfes Il·lustració, nascuda arran de la proposta feta a través de la Plataforma contra les violències de gènere i emmarcada en les jornades del VI Fòrum contra les violències de gènere, va veure la llum el mes de novembre passat durant la seva primera edició.

L'èxit de la mostra va fer que el col·lectiu es plantegés fer-ne una segona edició, que ara es presenta a la Sala d'Exposicions del Centre Cívic Parc Sandarú, al carrer Buenaventura Muñoz número 21 de Barcelona. L'exposició s'inaugurarà el dijous 10 de febrer i es podrà visitar fins el dia 28 de febrer.

Davant les violències de gènere, el col·lectiu Les Golfes es planteja la necessitat d'actuar -mitjançant el seu treball creatiu- per fer visible la violència i mostrar com s'origina per poder reaccionar. D'aquesta manera, volen contribuir a fer que la persona agredida es posi en conseqüència, tot dibuixant uns límits que no es podran traspasar.

Així doncs, el col·lectiu artístic intenta aproximar-se al problema deturant-se en l'instant on el límit quotidià es doblega i esdevé gènesi de conflictes més greus. Amb el seu treball, doncs, volen contribuir a fer una reflexió i una recerca d'alternatives que els permetin construir relacions on no hi tingui cabuda cap tipus de violència.

L'acte d'inauguració de la mostra anirà acompanyat de la projecció (a les 20h) del curtmetratge *El orden de las cosas*, dels germans Esteban Alenda. Així mateix, el dijous 17 de febrer, a les 19h, se celebrarà un taller titulat *Noves masculinitats*, organitzat pel col·lectiu Homes en diàleg.

La visita a l'exposició i les activitats programades són gratuïtes. La mostra ha estat organitzada pel Centre Cívic Parc Sandarú i ha comptat amb la col·laboració de la Plataforma Unitària Contra les Violències de Gènere.

Més informació al bloc: lesgolfesilustracio.blogspot.com

Diumenge 13 de febrer

Mercat d'intercanvi a Sants

A partir de les 10:30h a la plaça Josep Pons (també plaça Bonet i Muixi). Més informació: intercanvis.sants.org/blog. Reserva de taula a intercanvisants@gmail.com. Activitat

emmarcada en el Febrer Llibertari 2011. Organitza: Xarxa d'Intercanvi de Sants

Diumenge 13 de febrer

Concertació per demanar la dimissió de Berlusconi

12h Plaça Sant Jaume.

Més info: www.losbarco.eu

Convoca: Grup d'italians i italianes que viuen a Catalunya

Diumenge 13 de febrer

Cinema: 'Barrio'

18h Ateneu Popular de les Corts. C. Joan Gamper, 8-10. Cicle de Cinema Social, més info: blocs.lescorts.cc/ateneupopular. *Barrio* és una pel·lícula dirigida per Fernando León de Aranoa, l'any 1998, que tracta de la vida quotidiana de tres joves dins d'una gran ciutat.

Inauguració de l'Ateneu Llibertari del Palomar

Divendres 11 de febrer

19h Pregó d'inauguració, pica-pica i actuacions del cantautor Pedro Batalla, espectacle piromusical punk i el grup Pep John Cuartet.

Dissabte 12 de febrer

A partir de les 12h, pintada de mural amb Azagra. A les 14h dinar popular i, a les 19h, presentació del llibre *Que pagui Pujoll*, amb el seu autor, Joni D.

A les 22h Gran Concert d'inauguració de l'Ateneu Llibertari del Palomar amb els grups: Zbeb (anarkopunk, Marseille) +

The Great Smuc Zarma Orchestra (psychobilly, punk, rockabilly, Marseille) +

Dj. Papitxan (psychopunk, txica's de Jack) + Dj. Anna (rock/freestyleroll 76).

El concert tindrà lloc al Rock&Trini, Via Favència, 441 (Trinitat Vella).

Diumenge 13 de febrer

A partir de les 18h Te, suc, birres i campionat de ping-pong per parelles amb fil musical a càrrec de Txama. Amb l'excepció del concert d'inauguració del dissabte dia 12, que se celebrarà a la

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAREnvia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Can Dalmau: necessitem **persones voluntàries per restaurar masia prop de Sant Pol de Mar**, a canvi, oferim allotjament i gaudir del nostre bosc màgic. Contacte: candalmaumaresme@gmail.com

Vaga de l'Auditori de Barcelona: quatre mesos i mig sense cobrar. Pots fer la teva aportació solidària al número de compte 2100-0630-1301-0091-9247 (La Caixa).

Menorca: **mercat d'intercanvi a la plaça Roser de Ciutadella** cada darrer dissabte de mes, d'11 a 14h. Vine i participa-hi! Contacte: Col·lectiu Rissaga, rissaga@moviment.info

La DIRECTA necessita una **persona que porti exemplars als punts de venda de la UB-Diagonal** cada dimecres. A canvi, oferim una subscripció anual gratuïta. Contacte: distribu-

cio@setmanaridirecta.info - 661 493 117 - 935 270 982

Ca l'Hortiga: busquem **persones que desitgin implicar-se en un projecte agroecològic** a la zona de Reus. Contacte: Gessamí, percistella@gmail.com

Solidaritat amb les persones encausades per la vaga general del 29-S. Compte de suport econòmic: 3025 0001 19 1433444620 (Caixa d'Enginyers). Contacte: suport29.info

> EL TEMPS

DIJOURS 10

L'anticicló ancorat sobre la nostra vertical mantindrà les boires a comarques interiors i punts de la costa.

DIVENDRES 11

Les temperatures continuaran sent altes per l'època de l'any. S'haurà d'aprofitar el sol i la caloreta diürna.

DISSABTE 12

Una petita pertorbació portarà núvols a les comarques de Ponent. Vents del sud-oest i pressió a la baixa.

DIUMENGE 13

El nucli d'una baixa pressió se situarà sobre Catalunya. Plugues disperses, també al País Valencià.

DILLUNS 14

Quatre gotes durant el matí a la costa. Les clarianes guanyaran terreny i les temperatures baixaran.

DIMARTS 15

Núvols trencats amb força estones de sol. Vents del nord i nord-oest. Ambient suau al migdia.

Trinitat Vella, les altres activitats tindran lloc a la seu de l'Ateneu Llibertari del Palomar, al carrer Coroleu, 82.

Dilluns 14 de febrer

Concentració de suport als encausats del 17N
9h a les portes de la Ciutat de la Justícia, al costat de la plaça d'Ildefons Cerdà. Convoca: PCPC i CJC/CPCC

Dimarts 15 de febrer

Xerrada: 'Els desnonaments d'habitatges'
19:30h Ecoconcern. C. Mare de Déu del Pilar, 15. Xerrada a càrrec d'Ada Colau.

Dimecres 16 de febrer

Col·loqui sobre l'històric Front Popular
19h Escola Superior de Disseny Elisava, Rambla 32, 1r.
Amb motiu del 75è aniversari del triomf electoral del Front Popular d'Esquerres, la Biblioteca del Gòtic i la Fundació Andreu Nin organitzen un col·loqui amb la intervenció de Ferran Aisa, Antoni Domènech i Pepe Gutiérrez-Álvarez.

Dijous 17 de febrer

Xerrada: 'Què està passant amb les Caixes d'Estalvi?'
19:30h Ecoconcern. C. Mare de Déu del Pilar, 15. Xerrada a càrrec de Miren Etxezarreta.

Dissabte 19 de febrer

II Jornada de Reflexió i debat de l'Assemblea de Barcelona
10h. Casa de la solidaritat. C. Vistalegre, 15.

GIRONA

Jornades pro-ateneu llibertari de Girona

Dijous 17 de febrer
20:30h Sopar popular
21:30h Concert de hip-hop amb Pablo Hasél i Cuatre
Divendres 18 de febrer
20h Presentació del llibre *6 estudis*, a càrrec del seu autor, Fèlix Rodrigo Mora. Tots les actes tindran lloc al CSO Kan Kolmo, C. Carme, 41.

Vintè aniversari de Ràdio Contrabanda

BARCELONA, 11 de febrer

Ja queda molt lluny el dia 15 de gener de 1991, quan el col·lectiu Contrabanda va decidir tirar endavant un projecte de ràdio lliure, no comercial, autogestionària i assembleària. Doncs bé, el divendres 11 de febrer, ho celebrarem com es mereix, amb un concert de Murgaché i Che Sudaka i l'actuació del grup de teatre Pantomima Punt-Moc.

Que el cor del dial mai no deixi de bategar!

La festa començarà a les 21:30h al Centre Cultural La Farinera del Clot. Gran Via de les Corts Catalanes, 837. Més informació: www.contrabanda.org

Tercer aniversari del CSO La Chispa

LLEIDA, 11 i 12 de febrer

Quan surts de Lleida per Agrònoms, després de la rotonda, a mà esquerra, hi ha una masia imponent, decorada per reconeguts artistes underground de la ciutat de la boira. Fa tres anys, un grup de joves vingudes de la muntanya i amb ganes de fer-la grossa van decidir donar vida a aquesta masia abandonada. Són desenes de metres quadrats que estan recuperant poc a poc la claror que -segurament- havien tingut anys enrere. Sopadors, concerts i punt de trobada de bona part del moviment punk de Ponent, després de les experiències de Joan Baiget i de La Gàbia, La Chispa és, ara per ara, l'única casa okupada de la capital de Ponent. Aquesta és la programació del seu tercer aniversari:

Divendres 11 de febrer: 17h Taller de pa. 19h Videofòrum amb el documental sobre el CSO Casas Viejas de Sevilla. Després, sopador vegà. Els actes se celebraran al local de la CNT. Rambla Ferran, 30, 4t 1a.

Dissabte 12 de febrer: Durant tot el dia, punt d'informació útil i pràctica i informació legal sobre l'okupació. 21h Sopador vegà. 23h Concert de Rap Combatiu amb Pablo Hasel + Kronstadt + Ganjah Goblins i Sheik. Després, micro obert, on cadascú porta les seves bases. El actes se celebraran al CSO La Chispa, situat després de la rotonda de la facultat d'Agrònoms.

MANRESA

Dissabte 12 de febrer
Concert de FP + El Comitè de salut pública
A les 12 de la nit a la tasca-boïte Els Carlins. C. Sabateria, 3-5. Gratuït.

MATARÓ

Dissabte 12 de febrer
Jornada oberta del Hacklab Nòmada
17h Presentació del Hacklab i de les Segones Jornades Nòmades
17:15h Com passar de Window\$ a GNU/Linux i perquè utilitzar programari lliure.
18:30h Presentació de les xarxes socials com lorea: n-1.cc, i l'criptació en les nostres comunicacions.
19:45h Quins serveis s'haurien d'utilitzar i quins no (youtube vs. giss.tv; gmail vs. probeta; google vs. Duckduckgo; ADSL vs. guifi.net). Després, sopar de cassola.

22h Python + Classes, objectes, metaprogramming i packaging
23:15h Virtualització: proxmox, xen, virtualbox.
A partir de les 22h instal·larem GNU/Linux per qui ho demani en un altre espai. Totes les activitats tindran lloc al Casal Popular Les Vinyes. C. Argentona, 42.

SANT CELONI

Dissabte 19 de febrer
10è Aniversari del Casal Quico Sabaté
21:30h al Pavelló Municipal, concert amb Habeas Corpus + At Versaris & Asstrio + Moksha + DJ Mery i Timbalers de Sant Celoni

TARRAGONA

Divendres 11 de febrer
Xerrada-debat: 'Idees del segle xx i propostes del xxi?'

20h Ateneu Llibertari Alomà, C. Misser Sitges, 9. Xerrada-debat a càrrec de Raimundo Viejo i altres. Després, sopar a l'Ateneu. Acte dins el cicle *Tramuntana, jornades sobre anarquisme i alliberament nacional*
Organitza: Col·lectiu Capdetrons

Dissabte 12 de febrer

Xerrada: 'Cultura i moviment llibertari'
18h Local de CNT. C. Cervantes, 18. Xerrada a càrrec de Rafael Correas
Organitza: CNT-AIT

Dimecres 16 de febrer

Cinema: 'De nens'
20h Ateneu Llibertari Alomà, C. Misser Sitges, 9. Cicle de Cinema Polític Català. Documental de Joaquim Jordà rodat el 2003 sobre el judici contra la suposada xarxa de proxenetes del Raval de Barcelona.

TERRASSA

Diumenge 13 de febrer

Jornada per un habitatge digne
10h Xocolatada
11h Torneig de futbol + Paradeta de xapes + Paradeta Punteria al capital! + Paradeta Okupa la ciutat!
12h Paella popular
17h Taula rodona: 'Alternatives de vivenda'
Totes les activitats tindran lloc al Parc de Vallparadís (Torrent de les Bruixes).
Organitza: Acció Autònoma i Assemblea d'Okupes de Terrassa

VALÈNCIA

Divendres 11 de febrer
Xerrada: 'L'Assemblea de Barcelona, espai de resistència i altaveu d'alternatives'
18h Ateneu Popular.
C. Pere Bonfill, 12 - Botànic
Posteriorment, a les 21h, hi haurà un sopar, al mateix lloc on es farà un debat sobre l'actualitat de l'oposició a les retallades socials i laborals i la necessitat de generar espais unitaris per la lluita des de l'anticapitalisme.
Organitza: Col·lectiu Atzur

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

VALÈNCIA, 12 de febrer

Cadena humana: per una pensió pública digna!

Punt de concentració A: 18:30h al Banc d'Espanya, carrer Les Barques, 6
Punt de concentració B: 18:30h a la Tresoreria de la Seguretat Social, carrer Colón, 2

Convoca: Plataforma pels Drets Socials de València

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Josep Pàmies PAGÈS I IMPULSOR DE LA PLATAFORMA 'SOM LO QUE SEMBREM'

“Ara cultivem aquelles males herbes que abans matàvem amb herbicides”

Josep Pàmies fa de pagès a Balaguer des de fa més de 30 anys, continuador d'una tradició familiar amb quatre generacions d'història en l'horticultura. Fruit de la seva pròpia inquietud i experiència al camp, va iniciar –ja fa una dècada– una forta militància en la lluita contra els transgènics i a favor d'un canvi en l'agricultura que ens porti cap a la sobirania alimentària. En aquesta línia, és un dels impulsors de la plataforma Som lo que sembrem.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Quan tu vas començar a fer de pagès, no es devien conèixer els transgènics, oi?

No. Jo vaig començar als setze anys, cap als anys 60. Dels transgènics, deu fer uns dotze anys que se'n va començar a parlar. Llavors, començava la implantació bèstia a l'agricultura del que es deia la revolució verda: productes químics com herbicides, fungicides, plaguicides... A mi em va il·lusionar perquè creia que era revolucionari, que amb menys feina podies tenir la mateixa producció. Això, amb el temps, va anar canviant fins que, fa uns anys, em vaig adonar que els ecologistes tenien raó.

“Una màfia política, econòmica i farmacèutica ens diu que hem d'anar cap als transgènics”

Com va ser aquest procés?

Veia que les meves terres ja no podien produir més, que estaven saturades de química. Cada vegada necessitàvem productes més potents, més tòxics i més cars que, poc a poc, feien inviable l'explotació. Llavors, em vaig adonar que havíem estat enganyats durant molts anys, que ens havíem equivocat en la manera de produir. I vam començar a canviar cap a una agricultura més ecològica fent petits canvis, amb por de fer-los ràpidament per si la cosa es col·lapsava a nivell econòmic, ja que teníem entre quinze i vint persones treballant. Els canvis van ser molt graduals fins que, fa

LAURA LASCORZ

deu o dotze anys, em vaig assabentar que les llavors transgèniques –aquelles que ja no es poden reproduir més– les produïa la mateixa indústria farmacèutica a qui els pagesos compràvem els herbicides, els insecticides... Les mateixes empreses que fan medicaments que no curen. Llavors vam fer un canvi radical.

I ara, què cultiveu principalment?

Produïm enciams –d'aquests de colors– per la restauració, col xinesa, verdures, flors comestibles, herbes silvestres per fer amanides... Ara cultivem moltes d'aquelles males herbes que abans matàvem amb els herbicides perquè també hem redescobert que tenen propietats medicinals i nutritives. Cultivem la diversitat.

Des del govern, es diu que l'agricultura no podrà sobreviure sense transgènics... Què hi respones?

Des que hi ha transgènics, cada dia pleguen pagesos que tampoc no poden viure. A més, s'encareix la producció perquè les llavors transgèniques són més cares i no produeixen més. Però els interessos polítics i econòmics fan que els pro-

pis organismes d'investigació es decantin cap als transgènics quan ells mateixos demostren als camps d'assajos que no són més rendibles. És tota una màfia política, econòmica i farmacèutica que ens està dient cap on hem d'anar.

Una filtració de Wikileaks mostra que l'Estat espanyol va demanar als EUA que pressionés la Unió Europea a favor dels transgènics. L'oponent és fort, però, se'l pot vèncer?

Sí, home. Encara que no en tinguessis la prova fefaent, ja ho sabies, que hi havia aquesta conxorxa. La ministra de Ciència i Investigació venia d'una empresa de biotecnologia. Però això està caient. Si es fes un referèndum, com a Suïssa, segur que la gent diria que no vol transgènics. El que passa és que, aquí, la democràcia directa fa por. Potser quan ens en cansem també decidirem que no anem a votar fins que no puguem tenir democràcia directa, amb referèndums vinculants; no només per decidir si som un país, sinó també quines solucions econòmiques i socials implantem al país. Això està guanyat, tard

o d'hora s'acabarà... perquè aquest model és insostenible.

Tu, a més, cultives i ets un gran defensor de l'estèvia. Què és?

L'estèvia és una d'aquelles poques plantes mestres, que pots prendre tota la vida i amb tantes propietats que sembla impossible: antidiabètica, va bé per la hipertensió, per l'ansietat, per baixar el colesterol i els triglicèrids, per reduir –a vegades– els tumors prostàtics... Em va acabar d'obrir els ulls, sobretot, el negoci brut que hi ha darrere la indústria farmacèutica. Va ser a través d'una associació de pares de nens diabètics americans que lluitaven perquè es prohibís l'espantat, un edulcorant cancerigen –però legal durant molts anys– produït per Monsanto, que també fa els transgènics. Em vaig assabentar de tota la maquinària dedicada a l'autorització i la comercialització ràpida de certs productes –encara que siguin tòxics–, mentre plantes meravelloses com l'estèvia estaven prohibides per la Unió Europea. I encara ho està avui. Vaig decidir cultivar-la. Sabia que era una utopia llavors, però, a vegades, les utopies es converteixen en realitat i, avui dia, a Espanya –i a Catalunya sobretot– pots plantar i vendre estèvia (tot i que està prohibida) sense que les autoritats s'atreixin a fer res. M'han obert dos expedients sancionadors greus per vendre-la i etiquetar-la, però han prescrit per cansament de les administracions. Els hem guanyat a força de desobeir.

Per on passa el futur del camp?

El futur del camp passa perquè pensem a alimentar les poblacions més pròximes, per la sobirania alimentària. Ara, per exemple, des de fons d'inversió, s'estan retinent cereals en magatzems i això ha inflat el preu gairebé un 100% en pocs mesos. Quan l'aliment s'ha convertit en un negoci, en qualsevol moment, amb aquestes jugades, hi pot haver problemes molt greus de desabastiment. Aquí ens sembla que, com que som rics, podem comprar al preu que sigui. Però això, a països més pobres, ja ha provocat que milions de persones hagin pogut morir de gana. L'agricultura és un dels sectors que sempre s'ha menyspreat, pensant que els aliments ja vindran del Marroc, de la Xina, o dels grans lobbies dels EUA, però és un error i algun dia ho podem pagar molt car.

. LA COLUMNA

Indigents i sentiments

Jaume Barrull Castellví
opinio@setmanaridirecta.info

Busco *pardiosero* a l'optimot de la Generalitat, recurs cibernètic interessant i viciant, i em suggereix captaire, pobre, pidolaire o picaportes, entre altres. Potser ho relacionava més amb brutícia, deixadesa o falta d'higiene; potser fins i tot no ho vinculava concretament amb la mendicitat. Però Jordi Llavina fa un ús del castellà més acurat que jo i titula amb aquest substantiu un article a *La Vanguardia*, on aprofita per carregar contra un pidolaire professional que té clissat al centre de Barcelona i que li desperta sentiments d'animadversió i retret. Li molesta, bàsicament, la capacitat per situar-se estratègicament als llocs més punyents per a les consciències dels integrats socials com ell i la majoria de lectors; a les portes d'una administració de Loteria o d'una pastisseria serien els més recurrents i tendenciosos que cita.

Feia la pinta de sobreviure en un pis de propietat que ha pagat treballant durant massa anys

Quan era petit, devia tenir sis o set anys, vaig retreure al meu pare que no donés almoïna a un paio que en demanava en un semàfor; ell em va respondre que no podia donar duros a tots els que en volien perquè aleshores seríem nosaltres els qui quedaríem pelats, jo vaig replicar i sentenciar que quan fos gran sí que ho faria. El temps, però, m'ha posat en evidència. No sé si m'atreveria a fer un article sobre la professionalitat d'alguns pidolaires, tot i que també accepto que no tots els pobres, per utilitzar un genèric, em despertem la mateixa solidaritat. Fins i tot confessaria que poso distància defensiva i etiquetes carregades de prejudicis respecte alguns que paren la mà amb una insistència sospitosa.

No sé què collons vull dir amb aquest article, però ahir vaig fixar-me en un home gran, net i endreçat, que obria i remenava sigil·losament un contenidor. Era mig matí i feia tota la pinta de sobreviure en un pis de propietat que ha pagat treballant durant massa anys. No faig res, només l'observo sense deixar de caminar tot i que em quedo una mica desconcertat, realment corprès per una sensació d'impotència i una curiositat defectuosa.